

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 1/2026

Leden 2026

Zlomové okamžiky času nás prověřují

Bůh rozhoduje o tom, jak dlouho zůstaneme na této zemi. Náš čas zde v roce 2026 je příležitostí k tomu, abychom v Jeho přítomnosti učinili správné a jisté kroky. Ať už jsme dosud cokoli zmeškali nebo udělali špatně, stále máme šanci to napravit v příštím testu pro věčnost.

Někteří lidé tvrdí, že počítání času – výročí, jubilea, důležité dny v kalendáři – je jen lidský vynález a nemá s realitou mnoho společného. To je však omyl, protože jediný, kdo počítá čas a nachází smysl v jeho prožívání, je člověk obdařený rozumem a vůlí. Každý člověk si uvědomuje, že jeho čas na této zemi je omezený a nevyhnutelně skončí. I těch několik vteřin, milý čtenáři, během nichž čtete tyto řádky, vás přiblížilo k tomu tajemnému poslednímu dechu pozemského života, který – jak doufáme – bude také prvním dechem novorozence pro věčný život. Na začátku nového roku 2026 si uvědomujeme, že určité období času skončilo. Že jsme prožili jedinečnou a neopakovatelnou zkušenost v čase. Nový rok je milníkem a možná někteří z nás pozvdechnou: „Jak ten čas letí.“

Vzpomínám si na jeden zvláštní zážitek z mých teologických studií. V našem farním kostele na bratislavské Kalvárii jsme Silvestra trávili v tiché adoraci. Půl hodiny před půlnocí jsme klečeli před eucharistickým Ježíšem, děkovali za uplynulý rok a svěřovali nadcházející rok Pánu. Ale před půlnocí jsme ukončili modlitby, abychom mohli prožít přelom roku v posvát-

ném tichu. Nikdy nezapomenu na to „ticho“, které bylo velmi zvláštní. Ano, v kostele bylo ticho. Ale kolem něj zuřila bouře ohňostroju, dunění z centra města a ostré pískání šrapnelů. Eucharistie mi připadala jako Ježíš spící v lodi – klidný a nerušený uprostřed bouře na Galilejském moři... Hluk byl rušivý i výmluvný.

Kdo utíká před kým?

Ne, čas neutíká před námi. My utíkáme před časem. A přehlášujeme ho nespoutanou bujarostí silvestrovských eskapád. Vzdechy nad „ubíhajícím časem“ jsou výstižnější, než se na první pohled zdá. Pokud nám unikající čas opravdu „proklouzl mezi prsty“, je čas se zamyslet. Protože čas je pro nás výzvou, abychom ho využili, naplnili a chápali jako příležitost zužitkovat ubíhající minuty a sekundy něčím smysluplným. I když rok 2025 je definitivně za námi a zkušenosti, které jsme během něj získali, jsou také něčím uzavřeným a prožitým, definitivním a nevratným, něco zůstává: zkušenost. Zkušenosti, které jsme povoláni začlenit do našich budoucích dnů. Klademe si otázky: Jsem na konci roku o něco lepší? Posunul jsem se vpřed? Je můj vztah s Bohem hlubší a zralější ve srovnání s počátkem tohoto roku? Jak jsem stál před Bohem a lidmi uprostřed nejdůležitějších zkušeností loňského roku?

Vždy nové šance

S novým rokem dostáváme dar tři sta šedesát pět nových dní. Jsou darem i výzvou. Každý z těchto dnů je pozváním k tomu, abychom jeho okamžiky, minuty a sekundy naplnili láskou, bez ohledu na to, kde jsme, co děláme nebo s kým mluvíme. V rozmanitosti našich různých činností nám Bůh dává univerzální a nezpochybnitelné kritérium pro vše, co děláme: míru lásky, kterou do toho vkládáme. V duchu slov svaté Matky Terezy z Kalkaty, která nás vybízí, abychom „dělali malé věci s velkou láskou“. Cesta lásky zaručuje, že i když děláme malé kroky, jdeme jistě správným směrem k správnému cíli. Výzva milovat každou vteřinu našeho života nemůže být zpochybněna žádnou krizí, která je jen další zkouškou toho, co vyznáváme slovy. Zkouškou toho, zda jsme ochotni proměnit svá vyznání ve skutky.

Slabí a silní

Paradoxní a zdánlivě protichůdná slova svatého Pavla: „Když jsem slabý, tehdy jsem silný,“ vystihují podstatu účinnosti lidské pokory. Pouze když pokorně a věrně uznávám Boží přítomnost a přiznávám, že jsem jako člověk slabý, jsem

silný, protože dovoluji Boží moci, aby ve mně působila.

Pokušení považovat se za silné, dokonce všemocné bytosti je staré jako lidstvo samo. Bylo to vlastně první pokušení, když ďábel nabídl prvním lidem u stromu v ráji nedosažitelnou, ale lákavou identitu: budete jako Bůh! To znamená všemocní, spasitelé sami sebe, zákonodárci, pachatelé a soudci zároveň. Ale superlidé a soudruzi všech dob vždy způsobovali společenské a individuální katastrofy. Je to jako když se dítě vymaní z otcových rukou – může ho přejet auto. A když se lidstvo vymaní z rukou svého vlastního Otce, Stvořitele, zahyne ve svých vlastních hříších, které mezitím prohlásilo za obdivuhodný životní styl.

Dar dalšího časového období je novou příležitostí – poznat Otce a s ním poznat sami sebe a navzájem jako Boží syny a dcery. A když v nás konečně začne působit Boží moc, můžeme být nástroji v Božích rukou. Zrozený Vykupitel nás učí, že bychom se neměli držet nějakého „světla na konci tunelu“ v alibistické pasivitě, že nestačí plánovat svůj život naplno, až problémy zmizí, ale pouze tehdy, když už tu nejsou. V jistém smyslu je život „tunelem“; život bez obtíží je nebezpečnou iluzí. Ježíš, i když věděl, že jde na smrt, a dokonce to předpověděl svým učedníkům, přesto na své celoživotní cestě na Golgotu obnovil život, zrak, sluch, zdraví a smysl mnoha lidem tím, že obnovil jejich srdce milosrdným odpuštěním. Na začátku nového roku nás Ježíš naléhavě žádá, slovy i příkladem, abychom byli tím světlem uprostřed tunelu, abychom byli Ježíšovou nataženou rukou, který se představuje jako „světlo světa“, jako maják na břehu bouřlivého moře, jako orientační bod pro ztracené a dezorientované. Neptejme se tedy, jaký bude rok 2026 – jako by se nás vůbec netýkal, jako by na nás vůbec nezáleželo. Stejně jako se na horu šplhá krok za krokem, opora za oporou, tak i láska k celému lidstvu musí začínat láskou ke konkrétnímu člověku. Jak říkal svatý Don Bosco: nejdůležitější osobou na světě je ta, která stojí přímo před vámi.

Když nás vítá Matka Naděje

Na prahu nového roku nás vítá Panna Maria, Matka Boží. Je nejlepší učitelkou toho, jak využívat čas v souladu s pokornou proaktivitou. Její slova jsou základním programem pro každý okamžik. Byla „služebnicí Páně“ (srov. Lk 1,38) od jeslí po Golgotu, od nalezení dvanáctiletého Ježíše v chrámu po nalezení Všemohoucího v Káně. A právě z Kány nám říká: „Udělejte všechno,

co vám řekne, můj Syn“ (srov. Jan 2,5). To „všechno“ je v Mariině výzvě k nám velmi naléhavé. Neboť když chybí víno, symbol Božího požehnání, musíme věřit, že právě tím, že naplníme džbány našich dnů „až po okraj“ obyčejnou vodou, se vnitřně otevíráme tomuto požehnání. „Kdo je věrný v maličkostech, tomu bude svěřeno více.“ Ti, kdo pokorně naplňují nádoby svých dnů kapkami každodenní věrnosti, budou Bohem požehnáni a proměněni.

Panna Maria stojí po našem boku jako žena naděje na našich osobních Golgotách s neustálým povzbuzením: věrnost v milující oběti každého utrpení vede k věčnému světlu Boží přítomnosti. Rok 2026 je tedy ve skutečnosti jen další zkouškou na cestě do nebe. Zkouškou správnosti našeho základního zaměření, základního zaměření našich životů.

Komik byl jednou dotázán, zda si pamatuje svůj nejkrásnější svatební dar. Odpověděl, že nejkrásnějším darem byla videonahrávka svatebního obřadu. „Aha,“ pokračoval moderátor, „takže vy a vaše žena se na něj čas od času díváte a vzpomínáte na ty krásné chvíle.“ „Ne,“ odpověděl komik, „vlastně, když je mezi námi napjatá atmosféra, pustím si tu nahrávku – ale pozpátku! Vymažu podpis, vrátím jí závoj a vycouvám z kostela...“

No, něco takového v životě není možné. Čas plyne pouze dopředu a naše odpovědnost za každý okamžik je nezvratná. Stejně jako má tento rok, který právě začíná, svůj začátek, bude mít i svůj konec. To, co plánujeme nyní, budeme hodnotit na konci roku. Písmo nám připomíná, že každý den má dost svých vlastních starostí. Čas nelze vrátit zpět a naši jedinou starostí v nadcházejících dnech by měla být tato jediná otázka: Plním Boží vůli? Když se totiž v modlitbě Páně vyznávám: „Bud' vůle tvá“ (Mt 6,10), zavazuji se k aktivní spolupráci s ní. Takže požehnaný nový rok. A ať je každý jeho den „nový“ v míře lásky, kterou jej naplníme.

(podle KN)

Křtem jsme ponořeni do Boží lásky

Mezi věřícími někdy slyšíme následující otázky: „Co mi křest přinese? Nebylo by lepší odložit křest až do dospělosti, kdy se člověk může svobodně rozhodnout? Co znamená: první a nejdůležitější svátost?“

Před dvěma tisíci lety se v otrokářské společnosti konal rituál, když byl otrok osvobozen. Zahrhoval ponoření do vody a vynoření se z vody znamenalo, že starý otrok zemřel, přestal existovat a nyní je svobodným člověkem. Následovala oslava, společenská událost.

Ponoření do světa

Jan Křtitel použil tento obřad v náboženském smyslu. Ponořil lidi do řeky Jordán, vyvedl je z vody a tím chtěl říci: starý, hříšný člověk zemřel a nový začne žít. Rozdíl mezi Janovým křtem a Ježíšovým křtem spočívá v tom, že Janův křest je iniciativou člověka, který se vlastními silami snaží o dokonalost, zatímco Ježíšův křest je iniciativou Boha. V judaismu byly všechny představy o Bohu založeny na myšlence, že člověk má dodržovat Zákon, tedy konat skutky: před jídlem, po jídle, před spaním, po spánku, oběti, modlitby, půst, představení. Křesťanský křest je o Boží lásce k člověku.

Hodnotu křtu lze pochopit na příkladu vztahu mezi rodiči a dětmi. Tomáš Vorel napsal: „Na světě jsou jen dva lidé, s nimiž můžeme být beze slov a přesto ani na okamžik nepochybovat, že jsme tam, kde máme být, a kde nám stoprocentně rozumějí. Tito dva lidé se jmenují maminka a tatínek.“ Podobně Bůh projevuje zájem o každého z nás – důkazem je naše existence, kterou jsme získali narozením. Narozením jsme byli ponořeni do tohoto světa na několik desetiletí. Křtem jsme však ponořeni do Božího světa, do života lásky a radosti na věčnost. Křtem získáváme Boha jako svého Otce. Přestáváme být cizinci a stáváme se syny a dcerami.

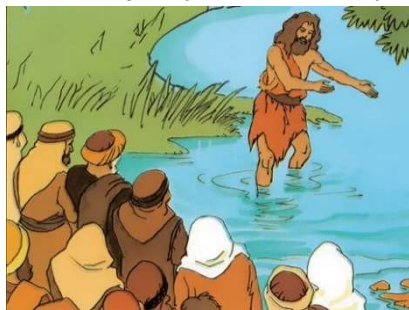
V prvních křesťanských stoletích lidé sestupovali do křtitelny jako do bazénu nebo studny. Ponoření do vody (řecky *baptizein*) bylo znamením smrti, zatímco

vynoření symbolizovalo nový život s Kristem, oslavení, ponoření do Boží lásky, vzkříšení.

Ježíš z Nazaretu se ponořil do tohoto světa skrze vtělení. Vzal na sebe tělo, stal se člověkem, ponořil se do lidské existence: chodil jako my, myslel, pracoval, snášel utrpení i radosti. Stejně jako se on ponořil do lidského těla, tak i my se skrze křest ponoříme do jeho mystického těla. On je hlavou, my jsme údy. Proto je křest bránou do Církve, první svátostí. Stejně jako je Ježíš vtělený, tak je každý z nás vtělený do Církve. To nám umožňuje osvojit si Ježíšovo myšlení a životní styl.

Ponoření do lásky

Jan Křtitel to potvrzuje, když říká: „Já vás křtím vodou“ (Lk 3,16). A pokračuje: „On vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm“ (Lk 3,16). Koho milujeme, křtíme svým duchem. Když matka miluje svou dceru, křtí ji svým duchem, svým srdcem, ponořuje ji do své lásky. Když muž miluje svou ženu a žena miluje svého muže, křtí se navzájem, obklopují se duchem milosti, svými srdci. Když Jan řekl: „On vás bude křtít Duchem Svatým“, znamená to, že nás obklopí Boží milostí, ponoří nás do Boží lásky.

Bez ohledu na to, co máme na světě, kdybychom neměli člověka, který nás křtí duchem milosti, duchem lásky, život by byl smutný. Když nás Ježíš křtí Duchem Svatým, ponoří nás do Boží milosti. To odhaluje význam věty: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení“ (Lk 3,22).

Někdy používáme slovo pokřtít v jiném smyslu. Když nadřízený, šéf nebo ředitel poukáže na chybu podřízeného, řekneme: „Opravdu ho pokřtil.“ To znamená, že do něj pronikl, obklopil ho napomenutím, svou přísností, spravedlností, možná dokonce hněvem. To potvrzuje pravdu: můžete pokřtít jiného člověka svou laskavostí, přízní nebo lhostejností, nezájmem, nebo dokonce hněvem a nenávisť.

Právo nazývat Boha Otcem

Kromě symbolu ponoření je pro pochopení svátosti křtu důležité také pochopení lidského zrození. Když se otevrou dveře bytu a matka vyjde z porodnice s dí-

tětem v náručí, je to radostná událost. Dítě je přivítáno do lidské rodiny. Toto přijetí je spojeno se změnou v řádu, který dosud v rodině panoval. Rodina se přizpůsobuje malému dítěti, které vyžaduje jinou stravu, spánek a životní styl. Podobně jako přijetí do lidské rodiny, které nazýváme narozením, existuje také přijetí do Boží rodiny, které nazýváme křtem. Aby člověk našel odpověď na otázku: Co mi přinese křest? – je nutné odpovědět na otázku: Co mi přinese přijetí do lidské rodiny?

První věcí, kterou člověk získá, je právo být, existovat, chodit po této zemi, komunikovat s lidmi. Existence je úžasný dar, který nazýváme životem. Druhým právem, které člověk získává, je právo nazývat jednu ženu „matkou“ a jednoho muže „otcem“. Ostatní ženy nazýváme tetou, sousedkou, učitelkou, ale titul matka patří pouze jedné osobě: té, která dítě přijala. Ostatní muže nazýváme strýcem, dědečkem, učitelem, řidičem, podle jejich jména nebo povolání. Titul otec však patří pouze jedné osobě, která dítě přijala do své lidské rodiny.

Něco podobného se děje při křtu. Získáváme právo oslovovat Pána vesmíru, Boha, familiárně jako „otce“, v hebrejštině „abba“, což znamená „táta“, „tatínek“. Kdybychom nebyli pokřtěni, museli bychom ho oslovovat: Pane, Stvořiteli, Soudce, Zákonodárce. V liturgii je to jasně vidět v modlitbě: „Odvažujeme se říci: Otče náš.“

Matka a otec poskytují svému dítěti pomoc a ochranu. Třetí výhodou křtu je Boží pomoc a ochrana. A ještě více: Bůh Otec dává životu smysl, je cestou a světlem v každodenním životě. Bůh dává odpovědi na základní otázky: Kdo jsem a kam směřuji? V lidském úsudku je mnoho zmatku, chaosu a pochybností. Rozhodnutí jsou často mylná, ale Bůh je Pravda, Světlo, chrání člověka tím, že mu dává poznání ve víře. Bůh by mohl říci: „Neboj se, mé lidské dítě, já už jsem měl na zemi Syna, ukřižovali ho, a jak vidíš, vstal z mrtvých, je oslaven. Když jsem nenechal svého Syna Ježíše skončit katastrofálně na zemi, ale oslavil ho, mám slávu i pro tebe!

Neboj se vložit svůj život do mých rukou, i když se někdy ocitneš v obtížné situaci!“ Čtvrtým přínosem křtu je dědictví. Když nazývám Boha Otcem, zdědím také od něj. Ale on není bohatý na drahá auta, domy, zahrady nebo

bankovní účty; je bohatý na život, radost a lásku na celou věčnost. Od okamžiku křtu máme právo na věčný život. Náš život a vývoj směřují k věčnosti, ne k zániku nebo nějakému bezvýznamnému konci.

Bůh září na lidskou tvář

Práva jsou vždy doprovázena povinnostmi. Podle rodinného práva je dítě povinno ctít své rodiče, vzdělávat se a chovat se tak, aby na něj byli otec a matka hrdí. Bůh také očekává, že se budeme chovat tak, aby na nás mohl být hrdý – že budeme dodržovat přikázání milovat Boha a svého bližního. Když dodržíme přikázání, projevíme odpuštění a toleranci vůči druhým, oslavujeme Boha.

Ve své encyklice *Evangelium vitae* (1995) píše Jan Pavel II.: Boží sláva září na tváři člověka. Život, který Bůh dává člověku, je jiný, protože i když je člověk spjat s prachem země, je zjevením Boha ve světě. Člověk je znamením Boží přítomnosti na zemi. A má v sobě také stopy Boží slávy. Jen stopy, jen zrnka, ale má je. V člověku září odraz reality samotného Boha. A protože Bůh vdechl člověku život, Boží život, má člověk podíl na jeho životě (srov. EV 34). Bůh září na našich tvářích. To je privilegium, které jsme obdrželi od křtu. Naší odpovědí na to by měla být úcta a vděčnost, vyjádřená dodržováním přikázání a křesťanským závazkem. V minulosti bylo mottem svatých: Uteč do pouště a mlč. Dnes je mottem svatých: Zůstaň a mluv! Zůstaň ve světě a mluv o svém Bohu. Mluv k lidem, kteří ztratili smysl pro ušlechtilé hodnoty a nevěří, že jsme stvořeni pro vyšší věci. Zůstaňte mezi svými bratry a sestrami ve světě, všimněte si jejich bolesti, naslouchejte jejich starostem, pochopte jejich nejistotu v životě, pomáhejte jim léčit jejich rány, ukažte svým příkladem, jak žijete s Bohem ve své práci, ve své rodině, v záležitostech moderního života. Ukažte, že je možné žít podle ideálu Ježíše Krista. To je svatost, ke které jsme povoláni, a je to také naše odpověď Bohu za to, že nám dovoluje nazývat ho Otcem.

Kultura duše

Tomáš Kempenský (1380–1471) napsal: „Nejvyšším úkolem každého z nás je naučit se skutečně poznat sebe sama, podstatu života, skromně si vážit sebe sama, to znamená nebýt pyšný, a myslet na druhé dobře a ušlechtilé.“ Zde se dostáváme k podstatě křtu. Uvést dítě do biologického života znamená umožnit mu, aby se narodilo. Uvést dítě do duchovního života, do kultury duše, znamená nechat ho pokřtít.

V evangeliu svatý Marek zmiňuje křest na břehu Jordánu, během kterého byl Ježíš z Nazaretu nejen ponořen do vody, ale stalo se ještě něco víc. Svatý Jan

Křtítel uviděl „nebesa otevřená a Ducha, který sestupoval na něj jako holubice. A z nebe zazněl hlas: ‚Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení‘“ (Mk 1,10–11). V jednotě mezi Otcem a Synem se zjevuje Ježíšova božskost, tedy zvláštní kultura duše. Jeho matka ho naučila oblékat se jako ostatní, jíst stejné jídlo jako ostatní, zdravit starší jako ostatní chlupci té doby, tedy být kultivovaný. Ale vnitřní kultura jeho duše spočívala v intenzivní přítomnosti Boha v jeho životě, takže o něm mluvíme jako o Bohočlověku. To se také odrazilo v poselství, které lidem předával.

Slova „Ty jsi můj milovaný Syn“ (Mk 1,11) se však nevztahují pouze na Ježíše, ale na každého člověka. Pokud se jim otevřeme a uvěříme v Boží sliby, rozvine se v nás kultura duše jako dar křtu. Proto je správné, aby rodiče přiváděli své malé děti do chrámu, aby nad nimi mohla být vyslovena slova „Toto je můj milovaný syn, dcera...“. Boží láska vytváří v člověku novou kulturu: učí ho chovat se k lidem jinak, s mnohem větší láskou a tolerancí, protože jeho život má smysl a účel. Každý pokřtěný člověk na tomto světě také buduje kulturu společenství.

V minulosti se během křestních obřadů v latině vyslovovala tato slova: „Přijmi kříž na čelo, ať tě Kristus chrání znamením své lásky. Přijmi kříž na uši, abys slyšel hlas Páně. Přijmi znamení kříže na oči, abys viděl jas Boží tváře. Přijmi znamení kříže na ústa, abys mohl odpovídat na Boží slovo. Přijmi znamení kříže na hrud', aby Kristus mohl skrze víru přebývat v tvém srdci. Přijmi znamení kříže na ramena, abys mohl nést Kristovo příjemné jho.“

Otevření očí, úst a uší znamená překonání slepoty, němoty a hluchoty, protože teprve pak je možné slyšet Boha, mluvit s ním a mluvit o něm. Biologičtí rodiče chtějí, aby se jejich dětem otevřely oči, uši a ústa, aby se mohly rozvíjet. Křtem se naše oči, uši a ústa otevírají Bohu, a tak vnímáme svět z jiné perspektivy, nejen svými fyzickými očima. Vidíme Boží lásku ve stvoření a objevujeme její skutečný význam za křížem a utrpením. Proto je každý svátostný obřad křtu darem pro člověka.

(podle KN)

Společně se dívejme na Krista

Svátek Obrácení svatého apoštola Pavla se tradičně spojuje s Týdnem modliteb za jednotu křesťanů. I dnes má k tomuto tématu co říci. Docela samozřejmě, nejen k němu. Nejzásadnější změna v životě svatého Pavla neztratila nic na své aktuálnosti. Lze se jí inspirovat pro ekumenu, ale také pro osobní a společenský život.

Z pronásledovatele se stal ohlašovatelem. Později dokonce sám pronásledován. Tento mimořádně talentovaný člověk své životní úsilí investoval do něčeho, o čem nabyt pevné přesvědčení, že je zapotřebí a správné. Chtěl očistit náboženství od přívrženců „Cesty“, od následovníků Ježíše Krista, kteří – z pohledu jeho současníků – rozvraceli pořádek a ohrožovali základní pilíře společnosti. A dělal to velmi rozhodně.

Byl přesvědčen, dokud nepřišel zlom

Všechno mu bylo jasné. A v prostředí, ve kterém se pohyboval, mu dávali za pravdu. Nemýlí se, vždyť je vzdělaný, druhé převyšuje v nadání, má energie na rozdávání a v jeho záměrech se mu daří. Mnoho nasvědčovalo tomu, že první křesťany pronásledoval přímo s Božím požehnáním. A pak přišel zlom. Liturgická čtení 25. ledna nám připomínají jeho cestu do Damašku, kam cestoval s jediným úmyslem – pozavírat křesťany. Ztratil však zrak, zůstal odkázán na pomoc druhých a najednou bylo zřejmé, že je všechno jinak. Vůbec nic nebylo tak, jak se domníval.

Šavel se ocitl v naprosté tmě. *Teofanie*, v níž se setkal s Kristem, když slyšel jeho hlas a ozářilo ho velké světlo, způsobila nejen to, že nemohl pokračovat ve svých záměrech. Zůstal neschopný i pro cokoli jiného. Kdoví, co bylo pro něj těžší. To, že přišel o zrak, což jeho fyzický život obrátilo naruby, nebo to, že se mu rozsypl koncept přesvědčení, což zase vykolejilo jeho duchovní život. Z jasného pohledu totální tma. V okamžiku na něj dolehlo fyzické i duševní utrpení – jedno víc zničující než druhé.

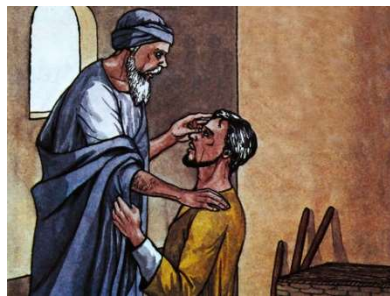
A přece. Právě skrze tohle všechno se zrodil nový člověk. Pavel. Svatý apoštol Pavel

Bůh dokáže použít jakékoli okolnosti. Je pozoruhodné, jak formuje člověka. Utrpení, které sám Šavel nejprve druhým způsoboval, najednou z Božího dopuštění vstoupilo do jeho vlastního života. A stálo u zrodu nového povolání. Na vlastní kůži a ve vlastním nitru zakusil bolest. Nebylo to lehké, avšak léčivé. Až to ho přimělo zastavit se a uvažovat. Neudělal by to, pokud by měl jinou možnost. Jenže po události u Damašku mu vlastně nic jiného nezbyvalo. Šavel právě v tichu získal příležitost slyšet a ve tmě vidět. I to, co předtím jeho sluchu a zraku zůstávalo skryto.

Někdy je třeba riskovat

Silný byl najednou slabý. Aby mohl načerpat skutečnou sílu. Ten, co viděl, byl najednou slepý. Aby uvnitř spatřil, co mu tak dlouho zůstávalo skryto. To, o čem si myslel, že je schopen pojmut, se mu zcela vymklo. Dostal však pozvání, aby se sám nechal pojmut. Pravda, o které byl přesvědčen, že ji vlastní, najednou získala jeho. Kristus, věčná Pravda, ovládl celé Šavlovo bytí a učinil ho novým člověkem

Když pomyslím na situaci našeho duchovního i společenského života, v mnohém připomíná příběh svatého Pavla. I my dokážeme být přesvědčeni o vlastní, jasné pravdě. Umíme vyvrátit všechna protirečení, znemožnit oponenty. Rádi posloucháme ty, kteří naše názory chválí, a poučujeme ty, kteří jim protirečí. Ba umíme si „podat“ toho, kdo náš způsob uvažování, systém a řád ohrožuje. Vyhraňujeme se a nálepkujeme, odmítáme a potlačujeme. Namáháme se nastolit pořádek. Nejednou to trvá, ale pak přijde chvíle, kdy narazíme. Naše jistoty se rozsypanou, sebevědomí klesne, zůstaneme bezradně stát. A začneme potřebovat pomoc jiných. Možná právě ty, které jsme označovali za nepřátele. Toto je nelehký, ale velmi cenný okamžik. Šavel musel přijmout pomoc od Ananiáše. A Ananiáš mu ji zase musel poskytnout. Ani jednomu se do toho nechtělo. Ananiáš dokonce polemizoval s Pánem a snažil se mu připomenout, aby si uvědomil, že Šavel je jeho nepřítel. Jenže Pán neustoupil. A pro Ananiáše i pro Pavla to byla největší lekce života. Riskovat a pomoci protivníkovi. Riskovat a přijmout pomoc od protivníka. Oba, Šavel i Ananiáš, trpěli vnitřními obavami.

Rozličnými formami obav. Šavel měl strach o židovské náboženství a kdesi hlouběji sám o sebe, Ananiáš měl strach o křesťanské věřící a kdesi hlouběji sám o sebe (srov. Sk 9,1-19).

Boží logika

Kristus jim nabídl lék. Zcela jiný, než oba očekávali. Chceš se přestat bát? Riskuj. Vystav se nebezpečí. Většímu, než tě sužovalo dosud. Pojď, a možná přijdeš úplně o všechno! Nebo získáš, o čem se ti nesnilo. Udělej dobře svému nepříteli. Přijmi od svého nepřítele pomoc. Jakoby Bůh říkal: „Vy ze sebe děláte protivníky. Ale já vás chci oba!“ Jistě, museli sami sebe překonat, přímo sami sebe se vzdát, aby na to přistoupili. Naštěstí, dokázali to. Neboť bez této přeměny by celá událost dávno upadla v zapomnění. Šavel i Ananiáš riskovali všechno. Nepřehlédněme však, že i Bůh do této události vložil velmi hodně. Stačí si uvědomit, že Kristus se po svém vzkříšení nezjevoval svým odpůrcům. Nikde nečteme, že by šel do velerady, k Herodovi nebo Pilátovi. Pronásledovatelé si vybrali své místo a sami sebe odsoudili k tomu, že v rozhodující chvíli dějin promarnili neopakovatelnou příležitost poznat a přijmout Mesiáše. Šavel, ačkoli byl odpůrce a pronásledovatel, dostal milost setkání se vzkříšeným Ježíšem. A právě tento dar, jedinečný a bezprecedentní, jej úplně změnil. Šavel si správně uvědomil a pochopil, že se mu dostalo nesmírné milosti. A jeho následující život, dopisy, uvažování i teologie jsou hluboce proniknuty konceptem Boží milosti, nezaslouženého daru, který člověk dostal díky Boží lásce.

Pavel i Ananiáš pochopili. Zřekli se strachu. I nepřátelství. Otevřeli se pro zkušenost, že jeden od druhého mohou získat. Přišli na to, že pokud svůj vlastní život nechají pojmout Kristem, budou-li ho poslouchat a na něj hledět, v něm a pro něj žít, pokud se pro něj vystaví zraněním a s ním budou trpět, nejenže se osvobodí a zachrání, ale objeví i skutečný lék na rány světa.

Následujme příklad

Připomeňme si to při sporech, hádkách a konfliktech, do kterých se dostáváme v naší současnosti. Pokud nás někdo přesvědčuje, že řešení spočívá v jejich eskalaci, v porážce, či pošlapání druhého, dejme pozor. Jak v osobním, tak ve společenském životě. Nedejme se strhnout těmi, kdo nás štvou proti sobě. Ať je

to v otázkách, které souvisejí s náboženstvím, či s kulturou, nebo s politikou. Jako příklad si vezmeme jen kontext té první oblasti: dlouho jsme zápasili s přijetím klíče, podle kterého je třeba si všímat toho, co nás spojuje. A učit se jedni od druhých. Dlouhá období se dělal přesný opak. Zdůrazňovaly a prohlubovaly se vzájemné rozdíly. Publikovaly se seznamy důvodů, pro které se musíme od sebe distancovat. Jednotliví představitelé si nezůstali nic dlužní, když přišlo ke vzájemným střetům. A tyto střety se s oblibou vyhledávaly. Jen velmi pomalu se tento způsob na mezinárodní úrovni začal v posledních desetiletích měnit. A pozitivní ovoce této změny je více než zřejmé. Na místních úrovních však stále neuchly hlasy, kterým se více než snaha o spolupráci líbí kritika a útok. I v našem mediálním prostoru se rádi ukazují teologové, kteří celou svoji agendu orientují proti. Nebudu konkretizovat. Zcela postačí si všimnout, že někteří stále nepřijali nový klíč, klíč spolupráce. Pohodlněji se jim zachází s tím starým. S klíčem konfliktu, útočení, budování vlastní image na kritizování toho, co jiné církve, nebo i jiní představitelé vlastní Církve dělají špatně. V každém vyjádření někoho napadnou, někomu za něco vynadají. Nevynechají příležitost, aby se tímto způsobem zviditelnili. Ačkoli možná z opačné strany na jejich adresu taková vyjádření nepřicházejí.

Tedy pokud přicházejí, není to dobré znamení. Odolejme pokušení dělat totéž. Brát do rukou tento „pohodlný klíč“. Neboť jen posílíme podhoubí, které nás vrací zpět. Samozřejmě, je mnohem náročnější i riskantnější opustit tribalismus. Nesbírat body z konfliktu, snažit se vidět ve druhém nejspíš něco dobrého, případně si z toho dobrého dokonce vzít příklad. Nabýt schopnost to dobré ocenit. Neboť právě to je ve skutečnosti pokrokové. Bohužel nejednou právě duchovní představitelé, kteří se za pokrokové pokládají, postupují úplně zprátečnický. Neštítí se žít a těžit z konfliktu.

Společně hledět na Ježíše

Pokud toto nepřekonáme, nepokročíme. Právě naopak. Avšak zralost uschopňuje ke skutečné odvaze. Ne k odvaze útočit. K odvaze nevracet škrábance a nejitřit rány. Všichni děláme chyby. Jednotu však nezískáme tím, že si je budeme navzájem vykřikovat a shazovat se. Že budeme přilévat do sváru, byť ve jménu pravdy. Tedy zejména té své, vlastní,

zdánlivě jasné pravdy. Samozřejmě, nejde to ani tak, že bychom pravdu opustili, zřekli se jí, a zkoušeli ji rozředit, aby vyhovovala každému. Ne. Jednotu získáme jedině tak, že budeme usilovat společně hledět na Krista. Že se jím dáme pojmout. Že svůj život, smýšlení i chování co nejvíce orientujeme na něj, do něj se ponoříme, jím necháme proniknout. Neboť v něm není nenávisti, sporu ani konfliktu. Bohočlověk, který v sobě spojil z lidského pohledu nespojitelné, je jedinou skutečnou odpovědí na naše rozdělení. Osobní, a v konečném důsledku i společenské. Duchovní, a nakonec i politické. „A jeho milost nebyla ve mně marná“ (1 Kor 15,10). Tak píše svatý Pavel v závěru Prvního listu Korinťanům mnoho let po svém obrácení. S pokorou říká, že je nejmenší z apoštolů. „Já nejsem hoden vydat se apoštolům, protože jsem pronásledoval Boží církev“ (1 Kor 15,10). Ale setkání s Kristem a přijetí Boží milosti všechno změnilo. Tato milost nepřestává účinkovat ani dnes. I dnes dokáže všechno změnit. Nebojme se proto riskovat. Nebojme se přijmout. milost. Ani v našich životech, zcela určitě, nebude marná. Učiní nás novými lidmi.

(podle KN)

Svátost je svazek dvou světů

Církev je tajemstvím, to znamená, že i svátostí, je souhrnným místem všech svátostí, velkou svátostí, která zahrnuje a oživuje všechny další svátosti. Na této zemi je svátostí Ježíše Krista, stejně jako je Ježíš Kristus pro nás ve svém člověčenství svátostí Boha.

Každá svátostná skutečnost, vnímatelný svazek dvou světů, má dvojí charakter. Na jedné straně je znamením jiné skutečnosti, proto je nutné jím přejít, překročit: nejen zčásti, ale úplně. Při znamení se však nezastavíme. Samo o sobě totiž nemá hodnotu. Znamení je podle definice něčím naprosto průhledným: ustupuje do pozadí před tím, na co ukazuje. Stejně tak

slovo neznamená nic bez myšlenky, ke které směřuje. Znamení má zprostředkující úlohu, vytváří jednotu. Na druhé straně svátostné znamení nikdy nelze odmítnout jako něco, co přestalo být užitečné. Nikdy nepřestaneme projížděným průhledným prostředím, kterým musíme projít vždy a úplně. Toho, co svátost znamená, dosáhneme vždy jen prostřednictvím znamení. Znamení nemůže být nikdy překonáno nebo opomenuto.

(podle KN)

Když se říká: Kristus ano, Církev ne

Papež Benedikt XVI. vícekrát ve svých proslovech osvětloval neopodstatněnost dnes tak rozšířeného mínění mezi lidmi, která by se dala stručně vyjádřit sloganem „Kristus ano, Církev ne“.

Není možné odmítnat Církev a chtít být pravým Kristovým učedníkem. Když lidé odmítají a nepřijímají Církev z nejrůznějších příčin, stálo by za to přesněji vystihnout, co vlastně odmítají, co jim vadí. Možná bychom došli k závěru, že odmítají deformovaný obraz Církve, který o ní mají. Proto je nezbytné znát Církev nejen zvenčí, z toho, jak se navenek jeví v dějinách, ale i zevnitř, znát její nejhlubší podstatu a pravý původ.

Svátosti jsou darovány shora

K životu pravé Kristovy Církve, která je a může být jen jedna, patří neodmyslitelně svátosti. Svátosti jsou jejím nejvnitřnějším životem a podstatným prvkem. Svátosti a Církve, to patří vždy dohromady. Nelze je rozdělit, ani jim porozumět zvlášť. Navzájem se podmiňují a potřebují, jsou na sobě bytostně závislé. Není pravé Kristovy Církve bez svátostí a není skutečných svátostí,

schopných nadpřirozené účinnosti, bez zprostředkování Církve. Uvedený slogan by tedy měl vlastně i logický dodatek: „Kristus ano, svátosti ne.“ To je praxe mnoha dnešních katolíků. Jedněm se zdá, že je možné odmítat či zanedbávat přijímání svátostí, snad někdy až jimi pohrdat, a přitom být upřímnými Kristovými učedníky a následovníky. Ale co jsou potom ty svátosti? Podle nich nepocházejí od Krista, jsou to jen obřady, které Církev vymyslela později, tedy lidská znamení a obřady, které nepotřebuje člověk, který uvěřil v Krista. Důležité je jen Boží slovo a víra, svátosti jsou něčím navíc.

U jiných, a těch je většina, má zanedbávání svátostného života kořen v obyčejné náboženské nevědomosti, vlažnosti a povrchnosti. Malá víra jim neumožňuje vidět duchovní bohatství, které se ve svátostech ukrývá. Tímto bohatstvím svátostí je samotný dar spásy, Boží milost, všechny nadpřirozené dary a milosti, které člověk během svého pozemského života potřebuje, aby dosáhl svého definitivního naplnění v Božím království. Bez Krista není spásy, bez Církve není spásy, bez svátostí také není spásy.

Kristus ano, svátosti ne

Proto základní pravdu o svátosti je třeba neustále osvětlovat a vštěpovat. Kde se vzali? Odkud jsou? Kdo je vynalezl? Na takové otázky existuje jediná odpověď:

svátosti pocházejí od Krista. On je během svého pozemského života zamýšlel, ustanovil a světil do rukou Církve. Není možné v Ježíšových úmyslech a skutcích oddělit samotné založení Církve od ustanovení svátostí. Svátosti mají svůj původ přímo v Ježíšově srdci, v jeho vůli, tedy mají svůj původ v Bohu. Svátosti jsou Bohem darovaná znamení skrze Krista nám lidem, aby nám účinně zprostředkovaly Boží život, spojení s Trojjediným, aby vnašely jeho milost do lidských duší. Tak se tvoří a roste nejen nadpřirozený život člověka, ale buduje se i samotná Církev.

Svátosti jsou také nástrojem jednoty. Uskutečňují, vytvářejí nebo posilují jednotu člověka s Kristem, a uskutečňují, vytvářejí či posilují jeho jednotu s křesťanským společenstvím. Toto společenské, ekleziální hledisko svátostí se úzce spojuje s prvním, takže můžeme říci, že křesťan se sjednocuje s Kristem,

je-li sjednocen se společenstvím. Spása není individuální, ale společenský jev. Stejně tak milost, plzená a udržovaná svátostmi, nevytváří čistě individuální vztah mezi duší a Kristem, ale každý ji dostává v té míře, v jaké se zapojí jako člen společnosti do jediného organismu, ve kterém tato zúrodnující míza pramení.

Co svátosti obsahují

Mnohé se dá vytušit už ze samotného slova svátost. Latinský výraz pro svátost *sacramentum* označuje prostředek, nástroj, působením kterého se něco stává posvátným. Svátost je svatá věc ne sama pro sebe, ale pro lidi. Svátost sama je cosi posvátného, ale zároveň i to, co lidi dělá svatými, co je posvěcuje. Svátosti vlévají do duše svátostnou milost a tím ji radikálně proměňují do takové hloubky, že můžeme mluvit podle Písma svatého o novém stvoření, o znovuzrození, o novém životě v Duchu, o novém vztahu k Bohu vytvořenému působením svátostí.

Samozřejmě to platí tehdy, když je člověk dobře disponován k přijetí této milosti. Odpovídá tomu novozákonní výraz *mysterion* (z řečtiny). Označuje se jím skrytá, utajená skutečnost. Řeckokatolický výraz pro svátosti je *tajina*. Myslí se zde na biblický význam tohoto slova: „Učíme moudrosti, ale jen ty nejpokročilejší. To však není moudrost tohoto světa ani moudrost těch, kdo tento svět ovládají. Nám to Bůh zjevil skrze svého Ducha. Duch totiž zkoumá všechno, i hlubiny Boží“ (1 Kor 2, 6.10). Obsahem této tajemné Boží moudrosti je právě plán spásy člověka, který se uskutečnil vtělením a pak zejména ukřížováním a vzkříšením Ježíše Krista. Tato tajemství jsou obsažena ve svátostech.

Stojí na rozhraní

Svátosti, ač zprostředkovávají neviditelnou, duchovní milost, která je jakoby jejich obsahem, přece sami mají i vnější stránku. To je nezbytně nutné, protože tak plně respektují přirozenost člověka, který postupuje při poznávání vždy od smyslového k nadsmyslovému, od viditelného k neviditelnému, od hmotného k nehmotnému, od vnějšího k vnitřnímu, od materiálního k duchovnímu. Tu vnější stránku svátostí tvoří právě svátostné znamení. Svátostné znamení se obrací na celého člověka. Tedy na jeho smysly i na jeho duchovní

schopnosti. Slovem, na jeho tělo i duši. Proto se svátostná znamení skládají ze dvou komponent, z materiálního prvku a ze slova. Svátý Tomáš Akvinský vidí podobnost mezi svátostí a jejích autorem, vtěleným Slovem. V něm je materiální tělo sjednoceno, v jednotě božské osoby, se Slovem Božím, a tak se uskutečňuje dokonalé zjevení Boha a jeho plán spásy. Ve svátostech se slovo připojuje k materiálnímu prvku a stává se tak slovem, které označuje dílo posvěcení, které Bůh uskutečňuje v nás.

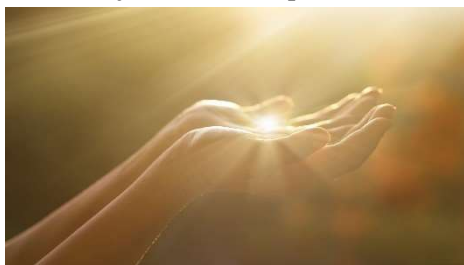
Vtělení je dílem Ducha Svatého, a proto zase Duchu Svatému přisuzujeme posvěcování skrze svátosti. Jsou-li svátosti účinné, děje se tak díky přítomnosti Ducha Svatého.

Mezi složením člověka z těla a duše a svátostným znaméním, složeným ze slova a věci (materie a formy), je paralela. Materiální prvek více oslovuje tělesnou stránku člověka, slovo se zase obrací přímo na duši.

Slova, která tvoří svátostné znamení, jsou slovy víry. Nejsou to slova, která jednoduše přenášejí informaci, ale slova víry. V nich se vyjadřuje víra Církve. Proto říkáme, že svátosti jsou také svátostmi víry. Svátý Augustin píše: „Odstraň slovo, a co je voda, ne-li obyčejná voda? Přidá se slovo k věci a vzniká svátost, i ona jako viditelné slovo. Co je křest? Očistná koupel vody ve slově. Odstraň vodu a není více křtu. Odstraň slovo a není více křtu. Odkud je taková účinnost vody, která se dotýká těla a očisťuje srdce, ne-li od účinnosti slova? Ne proto, že je vysloveno, ale proto, že se mu věří.“

Zvedají nás vzhůru

Svátosti se zaměřují na posvěcování člověka, na budování Kristova těla a nakonec na vzdávání úcty Bohu. Jako znamení mají však i úkol poučovat. Víru nejen předpokládají, ale také živí, posilují a vyjadřují. Proto se jmenují svátostmi víry. Doprovázejí nás během celého života – od narození až po tělesnou smrt. V nebi svátostná ekonomie už nebude, neboť spasení budou v plnosti vlastnit a zakoušet to, co během pozemského života vlastnili zčásti a jakoby závdavek skrze svátosti.

Všechny svátosti, je jich přesně sedm, se udělují vždy v rámci liturgického slavení. Nám lidem, pokud si nepřetržitě neobnovujeme zájem a víru, vše

postupně zevšední. I ty nejsvětější věci nám mohou po čase připadat banální. To je velké pokušení a výzva pro praktikující věřící, aby neupadli do návyku a rutiny při přijímání svátostí. Tak se totiž nakonec stávají něčím všedním a málo účinným v našem duchovním životě.

(podle KN)

Jak na tom jsme

Kdybych nebyl katolíkem a hledal pravou církev v dnešním světě, hledal bych tu, která si nerozumí se světem – jinými slovy, tu, kterou svět nenávidí.

Kristus byl na zemi nenáviděn, a pokud je dnes přítomen v nějaké církvi, musí být nenáviděn stejně.

Chceš-li najít Krista, hledej církev, která se nesnáší s duchem světa.

Hledej církev, kterou svět obviňuje, že je zastaralá, tak jako byl náš Pán obviňován z nevědomosti.

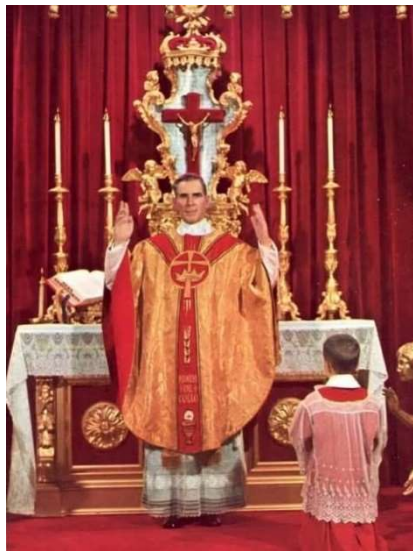
Hledej církev, kterou lidé zesměšňují jako prostou a bez významu, tak jako se posmívali Kristu, že pochází z Nazareta.

Hledej církev, kterou svět označuje za klamnou nebo dokonce posedlou, tak jako Krista obviňovali, že jedná z moci Belzebuba.

Hledej církev, kterou v dobách nenávisti chtějí lidé zničit ve jménu Boha, tak jako Krista ukřižovali a mysleli si, že tím slouží Bohu.

Hledej církev, kterou svět odmítá, protože tvrdí, že je neomylná – tak jako Pilát odmítl Krista, protože se nazýval Pravdou.

Hledej církev, kterou svět odmítá, tak jako byl odmítnut Kristus.

Hledej Církev, kterou její členové milují uprostřed zmatku protichůdných názorů, protože v jejím hlasu slyší hlas samotného Zakladatele.

A pak začne být jasno: pokud je Církev nepopulární u ducha světa, pak je cizí duchu světa; a pokud je cizí duchu světa, je zaměřená na věčnost. Proto je nekonečně milována i nenáviděna – tak jako Kristus sám.

Jen to, co je Božské, může být nekonečně nenáviděno i milováno. Proto je Církev Božská”.

*Ctihodný Fulton Sheen
(podle FB)*

Duchovní imunita nám pomáhá odolávat virům zlého ducha

Kromě posilování našeho fyzického imunitního systému je z pohledu věřících důležité pečovat také o naši duchovní imunitu. Požádali jsme děkana JOZEF GALLOVIČE (59), kněze s dlouholetými zkušenostmi v pastorační péči, aby nám jednoduchými slovy vysvětlil, o co se jedná.

Jozef Gallovič to vidí takto: „Mezi těmito dvěma systémy existuje mnoho podobností a analogií. Stejně jako se musíme starat o své fyzické zdraví, je také nutné – a dokonce ještě více – pečovat o své duchovní zdraví, protože duše se svou nesmrtelností daleko přesahuje dočasný fyzický život. Říká se: Zdravé tělo znamená zdravou mysl, ale platí i opak: Zdravý duchovní život přináší do života mír, rovnováhu a pořádek, což se odráží i na těle.

Duchovní výživa, dýchání a odpočinek

Co přesně by věřící měli dělat pro svou duchovní imunitu, aby odolali pokušením zlého ducha, je poněkud složitější otázka, ale farář z Piešťan vysvětluje: „Duchovní imunita proti virům pokušení a hříchu se dosahuje podobným způsobem jako v tělesném živo-

tě, a to prostřednictvím dobré duchovní výživy, duchovního dýchání a duchovního odpočinku. To přináší do života odolnost a duchovní radost. Zahrnuje pravidelnou modlitbu, naslouchání Božímu slovu ve vlastní duši jako setkání se vzkříšeným Pánem, časté přijímání chleba života — tělo a krev Kristova — bez nichž nebudeme mít v sobě Boží život a sílu k naplnění vůle Otce a k vykonávání skutků milosrdenství. Dobrá kniha, film, duchovní obnova, modlitební společenství, duchovní rozhovor s přítelem nebo knězem – to vše posiluje duchovní život a zvyšuje jeho odolnost.

Svátost smíření je nezbytná pro duchovní imunitu

Věřící často spojují pojem duchovní hygiena se zpovědníci a svátostí smíření. Otázkou je, zda to stačí pro rozvoj duchovního života. Jozef Gallovič vysvětluje: „Svátost pokání je duchovní hygienou par excellence, protože ji vykonává sám Boží Syn Ježíš Kristus; kněz je pouze Božím nástrojem pro udělování milosti. Bůh sám se dotýká duše, naplňuje ji Duchem Svatým a duše získává jeho pokoj. Je-li vykonána správně, s upřímnou přípravou a vírou v Boží moc, má nenahraditelný význam. Žádný psycholog ani rozhovor s pastoračním pracovníkem se mu nemohou vyrovnat, i když i oni mají svůj význam ve svém oboru.“

V každém případě je vhodné přidat něco navíc.

Jak je to s duchovní hygienou a co by měla zahrnovat? Zkušený duchovní pastýř

pokračuje: „I v případě duchovní hygieny můžeme říci, že svátost pokání je vrchol, ke kterému musíme směřovat, i když jsme teprve na úpatí hory, tedy prostřednictvím každodenního pokání mimo svátost. Jde o to přiblížit se Pánu, v jehož přítomnosti ho naslouchám. Jak řekl papež František: Bdělost a blízkost Pánu. Dobrá modlitba a naslouchání

Božímu slovu, stejně jako každé setkání s Pánem, je vždy výzvou ke svatosti, pokání a očistění. To jasně vidíme ve mši svaté, která začíná tichem, uznáním hříchů a pokáním, abychom mohli přijmout Eucharistii. Známe také každodenní zkoumání svědomí, které lze provádět večer po skončení dne, ale také kdykoli během dne, zejména během adorace, během modlitby Anděl Páně v poledne, kdy si bereme Pannu Marii jako vzor pro naslouchání Božím výzvám a plnění Boží vůle. V dobách pokušení nebo d'ábelských útoků jsou také užitečné tak–

zvané „střelné modlitby“, krátké věty z Božího slova, které získávají sílu opakováním. Známe to z Korunky Božího milosrdenství, Ježíšovy modlitby nebo svatého růžence. Duchovní zdraví dnes vyžaduje především ticho s Pánem, které lze najít také v přírodě, kde Ho chválím. Zvláštním místem ticha s Pánem jsou duchovní cvičení se specifickým programem a tématem.

Takže, přátelé, víme, jak na to. S Boží pomocí budujeme a udržujeme svou fyzickou i duchovní imunitu.

(podle KN)

Bez Něho nepovstalo nic

Jsem vědecký pracovník a jsem přesvědčen, že objektivní vědecké poznání nám poukazuje na Boha. Jeden mladý člověk, který si přečetl několik mých článků o vědeckých důkazech existence Boha, mi kriticky vytkl, že nechápu podstatu, evoluce.

Poradil mi, abych si přečetl práce profesora Richarda Dawkinse, v nichž velmi přesvědčivě popisuje evoluční procesy. Slušnost a čestnost si vyžadují, abych si je opravdu přečetl... V knize *Climbing Mount Improbable* (Penguin Group, 1996) píše profesor R. Dawkins o evoluci mimo jiné tato slova: „Žirafa se vyvinula z předka, který se podobal dnešní okapi pralesní.“ Zní to velmi přesvědčivě, jako by věda skutečně znala přesnou odpověď na otázku, jak a kdy se to stalo. Evoluční proces, který vedl k prodloužení krku živočicha, považuje prof. Dawkins za nesmírně zajímavý a téměř jistý: „Mohlo to vzniknout jako důsledek jedné velké mutace? Hned odpovím, že jsem si jist, že to tak nebylo. Ale není možné dokázat, že se to tak stát nemohlo.“

Musíme poctivě poznamenat, že ani profesor Dawkins netvrdí, že by byl možný samovolný evoluční vývoj letadla typu Boeing. Nedokážu však pochopit jeho víru v náhodnou evoluci žirafího krku. Za přesvědčivý důkaz potvrzující takovou evoluční změnu považuje „malý rozdíl... mezi krkem žirafy a okapi

(a pravděpodobně i krátkým krkem žirafího předka).“ Všude máme sedm krčních obratlů spojených cévami, nervy, žilami a svaly. Rozdíl je prý jen v tom, že každý krční obratel žirafy je mnohem delší a všechny části tohoto systému jsou proporcionalně větší. Možná však profesor zapomněl, že žirafa má osm krčních obratlů. Ale to není hlavní problém. **Evoluční pohled, který profesor Dawkins zastává a obhajuje, je podle autora neudržitelný – a to ani tehdy, uvažujeme-li o jednorázové velké mutaci, ani tehdy, uvažujeme-li o postupné evoluci (milionech drobných kroků vedoucích k prodloužení krku).**

K čemu má dlouhý krk?

První otázka, na kterou evolucionisté nedokážou dát odpověď, zní: K čemu žirafám vůbec narostl dlouhý krk? Nepomáhá nám hypotéza, že žirafa natahovala krk za potravou, a proto jí narostl. Ani ta, že se náhodou rodí s různě dlouhým krkem a ty s delším mají výhodu při dosahování potravy, a tak přežívají. Tato víra nestačí – žirafa se totiž neživí pouze listy ve výškách.

Každé dítě ví, že žirafa se nerodí s třímetrovým krkem – ten jí vyroste až během tří až čtyř let. Mladé žirafy by tak nemohly využít údajnou „výhodu“ delšího krku, protože by jednoduše nedosáhly na potravu. Navíc samice mají krk o metr kratší než samci, a také musí přežít. Výzkumy ukazují, že samice více než 50 % času žerou s krkem v horizontální poloze, nikoli nataženým vzhůru. Během sucha se žirafy živí převážně nízko rostoucí trávou a keři – akáciové listy požívají hlavně v období dešťů. Autory těchto poznatků jsou R. E. Simmons a L. Scheepers (*The American Naturalist*, 1996), kteří dokonce tvrdí, že dlouhý krk žirafám při získávání potravy spíše překáží. Navrhli proto jinou hypotézu: krk prý slouží jako zbraň v boji o samici. Ani tato teorie však nebyla vědecky prokázána. Zůstává tedy fakt, že **dlouhý krk žirafám při obživě nepomáhá**. A z praktického hlediska je otázkou, jak se přežvýkavci vyplatí, že potrava, kterou vrací ze žaludku do tlamy, musí urazit třímetrovou cestu...

Jednorázová „velká mutace“?

Profesor R. Dawkins je obratný v evoluční rétorice, ale jeho představa o fungování živých organismů, alespoň žiraf, je na profesora příliš slabá. Zkusme si představit, že se udál velký mutační zázrak a prarodičům žirafy se z ničeho nic narodila žirafa s dlouhým krkem. Kdyby pak taková nová žirafa vytáhla krk po vytoužené akáciové listy, omdlela by z nedokrvění mozku, protože její srdce by nedokázalo vytlačit krev do výšky pěti metrů. Hned by přiběhly hyeny a sežraly by omdlenou žirafu, čímž by evoluce skončila.

Chceme-li uvěřit, že taková náhodně narozená žirafa s dlouhým krkem přežila, **musíme přijmout dvojnásobně nepravděpodobný předpoklad**: že se narodila nejen s dlouhým krkem, ale i s větším srdcem (přiměřeně velkým) a trojnásobně výkonnějším, které je schopno vytvořit tlak 200 kPa), aby cévami, které krví zásobují mozek nacházející se ve výšce 5 metrů, vytlačilo 130 mm Hg (17,3 kPa) – přesně tolik, kolik je potřeba. Ale to nestačí: žirafa totiž natahuje krk, žere akáciové listy, ale najednou spouští hlavu dolů, aby se napila vody, a tak všechna krev, kterou velké srdce vytlačilo do výšky 5 metrů, najednou prudce udeří do mozku, který se nachází na úrovni vodní hladiny. Žirafa tedy opět hyne a hyeny uzavírají proces přirozeného výběru. Jak to vyřešíme? Musíme zřejmě pozvat Dawkinsova „slepého hodináře“ (tj. nevědomé evoluční procesy), který by způsobil náhodný vznik celého svalového systému, pružných cévních stěn a chlopní v krční tepně, které zastaví krev proudící do mozku v případě přetížení. „Slepý hodinář“ by zjevně neměl problém vyřešit takové čistě technické záležitosti – problémy, kterými se prof. Dawkins vůbec nezabývá, jak vyplývá z jeho slov. Ale předpokládejme, že se udál vícenásobný zázrak a že žirafim prarodičům se narodilo mládě vybavené nejen dlouhým krkem, ale i silným srdcem a nezbytným systémem pro udržení rovnováhy v případě přetížení, takže toto mládě se může bezpečně pást na akáciových listech a pít vodu. Ale Darwinův přirozený výběr je neúprosný: kdyby si totiž naše žirafa poranila nohu o kámen, z rány by jí pod silným tlakem vytryskl silný proud krve – a za chvíli by měly hyeny opět zabezpečenou obživu. Zdá se, že boj o přežití ve formě náhodné evoluce by vyhovoval pouze hyenám...

Ale „slepý hodinář“ se nevzdává. Po mnoha neúspěšných pokusech a mnoha hořkých kombinacích rozmanitých náhodných mutací se nakonec (celkem náhodně!) narodí žirafa s dlouhým krkem, výkonným srdcem, systémem chránícím mozek před přetlakem a s tlustou kůží na nohou, ve které je velmi mnoho tenoučkových kapilár, které snadno zastaví krvácení. Mohlo by se zdát, že taková pražirafa bude konečně počátkem nové rodiny krásných savců, které budeme obdivovat v ZOO. Ale co s embolií? Krev začala ucpávat kapiláry v nohou a žirafa přestala běhat i chodit, takže se jí opět ujaly hyeny.

Jsem zvědavý, jestli by profesor Dawkins dokázal vymyslet řešení toho problému. A pokud mu prozradíme, jaké řešení je použito v žirafách, zda bude i nadále věřit v „slepého hodináře“, který kouzelně inteligentně řeší technické problémy. Řešení je geniálně jednoduché, ale zřejmě neuskutečnitelné cestou postupných nebo jednorázových změn v organismu žirafy.

Jedná se o velikost červených krvinek. Například člověk má červené krvinky třikrát větší než žirafa. Kdybych měl tedy uvěřit, že z prapředka připomínajícího okapii (s krátkým krkem, normálním srdcem, normálním cévním systémem a s normální velikostí červených krvinek) se narodila žirafa (s dlouhým krkem, výkonným srdcem, cévním systémem chránícím zvíře před kapilár v nohou a se zmenšenými červenými krvinkami), musel bych popřít všechny současné vědecké poznatky.

Koneckonců taková žirafa by se nedožila věku pohlavní dospělosti a neposunula by evoluci dopředu, protože její trachea prodloužená o 3 metry obsahuje v sobě 2,5 litru vzduchu. Čili žirafa vdechuje nejdříve 2,5 litru použitého vzduchu, který vyšel z jejích plic a zůstal v trachei, a teprve potom se do jejích plic dostává čerstvý vzduch. Takže bez vážných konstrukčních změn v dýchací soustavě žirafy by zvíře opět skončilo jako potrava pro hyeny.

„Postupná“ předělávka?

Kdybychom se důsledně podívali na možnost postupného (z generace na generaci) přerodu hypotetické pražirafy s krátkým krkem na současnou žirafu, natrefili bychom na ještě větší množství problémů. Víru v to, že pražirafě nejprve narostl trochu delší krk a současně trošku větší srdce, také chlopně v cévách přivádějících krev do mozku, přičemž se trošičku zúžily kapiláry v nohou a zmenšila velikost červených krvinek, nelze sladit se současnými vědeckými poznatky. Znamenalo by to totiž, že došlo k milionům přesně řízených mutací, které se zopakovaly milionkrát v přesně určeném pořadí a způsobily změny ve všech orgánech a soustavách tohoto živočicha. Nepravděpodobnost takových korekčních úprav, které by se opakovaly z generace na generaci, je nekonečná. Kromě toho by tento jev popřel samotnou evoluční teorii, která vychází z tvrzení, že všechny změny v okolním světě se dějí náhodně a samočinně. A je přece jasné, že takové změny se musí dít v přesně určeném pořadí a musí směřovat ke konkrétnímu cíli.

Avšak největším problémem by byl nedostatek času na takové postupné změny. Německý genetik Dr. Wolf-Ekkehard Lönnig uvádí, že podle paleonto-

logických měření se odhaduje, že vývojová změna velikosti koňských zubů o 1 mm by trvala milion let. Pokud bychom tuto škálu aplikovali na osm (i sedm) krčních obratlů žirafy, muselo by existovat minimálně 10 000 přechodných forem mezi okapioidními předky a žirafami a samotné prodloužení krku by trvalo miliardy let. A pokud bychom vzali v úvahu i další činitele, na které prof. Dawkins zapomněl, počet přechodných forem i let evoluce by se blížil k nekonečnu. Z předků s krátkým krkem by si žirafa musela „předělat“ asi 25 000 genů, 90 000 bílkovin alternativního splicingu, 200 obratlů a 300 kostí, k nimž je připnuto 1000 vazů a 4000 šlach, 700 svalů, 100 miliard neuronů, z kterých se skládá nervová soustava, a 100 000 kilometrů cév - a to vše by muselo v každé generaci projít přesně určenými změnami, přičemž by musela zůstat zachována celková funkčnost organismu zvířete. Vyžadovalo by to statisíce cílených mutací v každé generaci, takže taková hypotéza opět neobstojí. Víme, že škodlivé mutace se dějí mnohem častěji než výhodné mutace (srov. např. Ohta, T., Kimura, M.: Genetic Load due to Mutations with Very Small Effect in Japan Journal of Genetics Vol. 46, No 6, 1971, s. 393 – 401), takže na statisíce výhodných mutací by připadaly miliardy škodlivých mutací, které by pravidelně narušovaly evoluční proces žirafy. A kdy by to mělo proběhnout? Vždyť od chvíle „vzniku“ obratlovců (kambrijská exploze) uplynulo sotva 500 milionů let a podle všeobecně přijaté evoluční škály před 60 miliony let neexistovali ještě žádní sudokopytníci, z nichž by se mohla vyvinout žirafa s dlouhým krkem... **Nejsou to náročné počty: pokud by se krk žirafy každých milion let prodloužil alespoň o 10 mm, po uplynutí 60 milionů let by se její krk prodloužil sotva o 60 cm.**

Kromě toho zkameněliny nepotvrzují, že by se vyskytla jakákoli přechodná forma, která by poukazovala na to, že žirafa „vznikla“ z prapředka, jakého zmiňuje R. Dawkins a další evolucionisté. Mikael Fortelius, helsinský profesor evoluční paleontologie, vypracoval 62stranový seznam nalezišť zkamenělin žirafy. Jmenuje přes 5000 příkladů z několika stovek nalezišť, přičemž žádná z těchto zkamenělin nepoukazuje na žádnou evoluci tohoto druhu zvířat. Přechodné formy prostě nejsou k dispozici a už několik milionů let se žirafy prakticky vůbec nezměnily.

A na začátku se mohlo zdát, že evoluční vývoj dlouhokrké žirafy z předka s krátkým krkem je tak jednoduchý a samozřejmý!

Závěr

Náhodná evoluce, která údajně vedla ke vzniku nových živočišných druhů a rodů, neobstojí tváří v tvář vědeckým faktům. Její největší překážkou je totiž přirozený výběr, který by prospěl více hyenám požírajícím zdechliny než žirafám. Při výběru totiž musíme mít z čeho vybírat. Pokud je však tvůrcem organismu „slepý hodinář“, neboli série náhodných evolučních činitelů, nemáme z čeho vybírat – všechno totiž zdechne dříve, než se cokoliv stihne udát.

Čestné vědecké úvahy nás tedy vedou k racionálnímu závěru: Jelikož náhodný vývoj dlouhého krku (ať už v důsledku velkých a prudkých změn, nebo v důsledku milionů malých kroků) by jistě vedl pouze k vyhynutí žiraf, musíme přijmout, že existuje moudrý, předvídavý a mocný Konstruktor, který všechno vymyslel a stvořil žirafu takovou, jaká je, tedy schopnou žít v podmínkách, ve kterých se nachází. Tam, kde nejsou náhody, hovoříme o záměrném a cílevědomém jednání, jak se píše v Bibli: „Všechno se ukáže potřebným“ (Sir 39, 21). „Ale Bůh rozložil údy, každý jeden z nich, v těle, jak chtěl,“ říká svatý Pavel (1 Kor 12, 18), který nebyl sice oxfordský profesor, ale chápal, že **harmonie a systémová součinnost jednotlivých prvků organismu nemůže být výsledkem náhodných, samočinných procesů**. Když viděl zaslepenost lidí, kteří neznají Boha, vyzýval je, aby „se od těchto marností obrátili k živému Bohu, který stvořil nebe a zemi i moře a vše, co je v nich“ (Sk 14, 15).

I my uvažujme o nevyvratitelných vědeckých důkazech a odvráťme se od marností, od neopodstatněné ateistické ideologie a od hříchu, který nás ničí, a volejme spolu s anděly: „Hoden jsi, Pane a Bože náš, přijmout slávu, čest a moc, neboť ty jsi stvořil (Zjv 4, 11).

(Miluj te sa)

Mše svatá je darem a pozváním pro každý den

Oběť svaté mše je iniciativou Ježíše Krista. Naše úmysly by měly být směřovány k Ježíši Kristu. Ježíš Kristus nejedná v životě člověka magickým způsobem: „provedu obřad a dosáhnu cíle.“ Zve lidi do vztahu, ve kterém jim ukazuje cestu.

Chtěl bych se zeptat, zda lze sloužit mši za zemřelého nekatolíka, například evangelíka, protestanta nebo muslima. Jaké jsou správné a vhodné úmysly pro mši?

Stanislav

Otázka se týká zavedené praxe, kdy věřící, katolický křesťan, nebo dokonce i nepraktikující či hledající člověk požádá katolického kněze, přímo nebo

nepřímo, aby sloužil nebo obětoval mši svatou za konkrétní úmysl. Tato praxe je vyjádřením naší víry v Boží spasitelské dílo vůči člověku, které se uskutečnilo příchodem Božího Syna, Ježíše Krista, na svět v lidském těle. Bůh nereaguje na lidský hřích racionálními argumenty, beznadějnými hrozbami nebo ideologií. Jeho odpovědí je Osoba. Osoba Ježíše Krista. V Ježíši se Boží láska dokonale zjevuje až k smrti, která našla svůj výraz ve zradě, mučení a smrti na kříži – v Ježíšově skutečném utrpení a smrti za nás a za naše spasení.

V tajemství Velkého pátku se dotýkáme Ježíšovy krvavé oběti, kterou dobrovolně podstoupil a svobodně nabídl svému nebeskému Otci. Obětoval se jednou provždy, aby zničil hřích (srov. Žid 9,26). Ticho Velkého pátku by zůstalo nezodpovězenou otázkou, kdyby nebylo světla „třetího dne“, kdy Ježíš Kristus vstal z mrtvých. Odpovědí, kterou Bůh dal člověku, je vzkříšený Kristus. Bůh neopustil člověka, poznamenaného hříchem a neschopného najít mír sám. Přišel se s ním setkat novým způsobem. Tvůrčí novost Boží lásky se podobně

projevuje v Ježíšových slovech při Poslední večeři, která je kvalitativně spojena s velikonočními událostmi kříže a vzkříšení: „Vezměte a jezte“ (Mt 26,26), „pijte z něj všichni“ (Mt 26,27). A dále: „Toto je mé tělo, které se za vás vydává. To číňte na mou památku“ (Lk 22,19), stejně jako: „Tento kalich je nová smlouva v mé krvi, která se za vás vylévá“ (Lk 22,20). Těmito slovy Kristus vyjadřuje svou touhu zůstat s lidstvem až do konce časů, a proto vyzývá a nabádá své učedníky, aby mu, slovy svatého Jana Zlatoústého, „půjčili své jazyky a podali mu své ruce“.

Cíl eucharistické oběti

Kristus tak zanechává Církvi viditelnou oběť, která zvětšuje krvavou oběť na kříži. Rozdíl není v podstatě, ale ve způsobu: Ježíš skutečně trpěl na kříži a prolil svou krev. Ve svaté mši je však oběť „nová“ – bez krve, protože Ježíš vstal z mrtvých a smrt nad ním již nemá moc (srov. Řím 6,9). Papež Pius XII. ve své encyklice *Mediator Dei* (1947) zdůrazňuje Boží iniciativu, která se uskutečňuje ve svaté mši – je to sám Kristus, kdo se obětuje a je zároveň jedinou dokonalou obětí. Cíl eucharistické oběti je tedy totožný s Kristem, který je obětován a který se obětuje. Mše svatá je tedy oslavou nebeského Otce; díkyvzdáním Bohu; uspokojením a smířením; obětí za naše vykoupení – nejen za nás, kteří žijeme, ale za všechny, kteří odpočívají v Kristu (za zemřelé); přímluvou a prosbou o požehnání a milost.

Úmysl svaté mše

Naši žádost o sloužení svaté mše doprovázíme konkrétním úmyslem. Nejčastěji máme na mysli konkrétní osoby – živé nebo zemřelé – a jejich blaho. Časné i věčné.

V duchu toho, co již bylo napsáno, je správným a vhodným způsobem úmyslu mše svaté, že úmysl směřujeme ke Kristu – aby přitáhl nebo přivedl konkrétní osobu k sobě, aby mohla být vykoupená. Od nás se vyžaduje víra a touha. Víra v Boha, který na sebe vzal naše břemena a životy, stejně jako životy těch, za které nabízíme mši svatou. Bůh se zcela odevzdal člověku, a proto ho zve k plnosti tím, že nabízí oběť celého svého života, aby se stal Bohu milým. Bůh chce spasit všechny a spása přichází pouze skrze dokonalou oběť Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze. Ale i v těch, kteří nevěří v Krista, ve všech lidech dobré vůle, působí milost neviditelným způsobem. Kristus zemřel za všechny a existuje pouze jedno konečné povolání, a to Boží; máme věřit, že Duch Svatý dává každému možnost účastnit se jeho velikonočního tajemství způsobem

známým Bohu (srov. *Gaudium et spes*, 22,45). V tomto duchu vede kněze a věřící Kodex kanonického práva (kanon 901): „Kněz má právo sloužit mši za kohokoli, živého i mrtvého.“ Život přináší různé okamžiky, proto je vždy na místě pastorační moudrost a rozlišování. Je vhodné informovat kněze, pokud má být mše svatá sloužena za člena jiného náboženství nebo denominace. Kněz může posoudit vhodnou formu slavení mše svaté.

(podle KN)

Bud'me s Bohem a nemějme strach

Když večer vstoupíme do lesa a nevěříme, že v tomto lese jsou vlci, znamená to, že nás nezaútočí? Budou se nám vyhýbat jen proto, že nevěříme v jejich existenci v tomto lese?

Nedávno jsem poslouchal rozhovor se známým slovenským zpěvákem. Říkal, že pokud člověk v něco nevěří, pak to prostě neexistuje, a proto pokud si člověk namlouvá, že d'ábel neexistuje, nemůže mu d'ábel nijak hrozit. Že ve skutečnosti existuje jen v lidech. Domnívám se, že toto tvrzení je mylné. Jak mě může zlý duch ohrožovat jinak než tím, že mě svádí ke zlu?

Kateřina

Tvrzení, že d'ábel neexistuje, je jen lidský výmysl. Svaté Písmo a církevní otcové hovoří velmi jasně o existenci a působení d'ábla. Je pravda, že ti, kdo nevěří v jeho existenci, se mu nemohou vědomě a dobrovolně podrobit. Samotná skutečnost, že nevěříme v existenci d'ábla, však může být důsledkem jeho působení. D'ábel se raduje, když v něj nevěříme, protože pak může působit, aniž bychom mu v tom bránili. Navíc mnoho lidí, kteří tvrdohlavě trvají na svém přesvědčení, že v d'ábla nevěří, se zabývá okultismem. Na jedné straně tvrdí, že jsou kritičtí myslitelé, a proto nevěří v „takové nesmysly“, ale na druhé straně nekriticky navštěvují věštce nebo léčitele nebo věří v kosmickou energii, i když

její existence nebyla vědecky prokázána. To vše může být také výsledkem skrytého vlivu ďábla.

Rozlišujeme dvě situace. První je, když ďábel chce skrýt svou přítomnost, a druhá, když ji skrývat nemusí. Skrývání není ďábovým cílem, ale strategií. Jeho cílem je zmocnit se člověka, ublížit mu a mučit ho, zničit ho, dokonce až k zatracení. Proto se skrývá tam, kde tato strategie může přinést ovoce. Především skrývá svou přítomnost před svými nepřáteli. Skrývá ji také před těmi, ke kterým se nemůže snadno dostat. Nemusí se však skrývat před těmi, kteří jsou zásadně proti Bohu – těmi, kteří jsou na Boha rozhněvaní, uražení, nevěří v něj atd., protože ti nevědomky přecházejí na jeho stranu. A jsou také ti, kteří ďáblu přímo vzdávají hold a čest, aby získali jeho moc. Takže se nebude skrývat, pokud o něm všichni vědí.

Jak nám může ďábel ublížit? Všichni jsme vystaveni jeho každodenním pokušením (tzv. řádnému působení zlého ducha). Ďábel působí na naši přirozenou sféru. Jsou to naše vnitřní rány a slabosti. Kromě toho existují různé příležitosti k hříchu, kterým je každý z nás také vystaven. Toto pokušení je velmi nebezpečné, protože je obtížné ho odhalit v „zákoutích“ našich vlastních myšlenek, slov, činů a zanedbávání dobra.

Někteří z nás jsou také vystaveni jeho mimořádnému vlivu (napadení, obtěžování, mučení, posedlost). To se však často děje ne z naší vlastní viny, ale proto, že jsme se stali obětmi čarodějnictví nebo magie. V takových případech nás ďábel trápí nelibostí a odporem, a činí tak pouze proto, že je k tomu donucen mocí čarodějnictví.

I člověk, který žije v posvěcující milosti a buduje vztah s Bohem, se může stát obětí takového ďábelského vlivu. Účinky jsou obvykle velmi malé, protože tato osoba je buď chráněna Boží milostí, nebo Bůh to prostě nedovolí, nebo protože ďábel také klame své stoupence. A pokud to Bůh dovolí, je to vždy pro naše větší dobro – pro náš věčný život.

(podle KN)

Dopis dívce, která se nebojí být ženou

Moderní doba je nejistá a turbulentní. Nejsme si jisti prací. Nejsme si jisti vztahy. Dokonce někdy si můžeme být nejisti i tím, kým opravdu jsme. Tento článek jsem napsal pro tebe, aby sis byla vědoma, kým jsi a kým můžeš být.

Milé děvče,
rád bych ti věnoval několik slov, protože mi na tobě záleží. Věřím v důležitost slovíček „děkuji“, „prosím“ a „odpusť“, a proto se základní osnova tohoto dopisu bude opírat především o ně.

Klíč k sebezpřijetí spočívá ve vděčnosti

V první řadě chci děkovat Bohu za to, že tě stvořil takovou, jaká jsi. Chci tě zároveň povzbudit v tom, aby ses nezalekla role ženy a matky. Je to určitě náročný úkol, ale stačí odevzdanost a důvěra v Boží prozřetelnost. Bůh sám stačí k tomu, aby tě uschoptil dělat v tomto světě velké věci. Děkuji ti, děvče, za to, že stojíš ve svém úkolu na místě, kde se nacházíš – ať už je to role studentky, dcery, pracující, manželky, matky, zadané, svobodné, hledající... Mám radost z toho, že v těchto pozicích vytrvale bojuješ. Možná většina lidí kolem tebe projde bez toho, aby si tě někdo všimnul. Ale já ti za všechno, co děláš, děkuji. Do svého prostředí přinášíš spoustu darů a talentů. Možná si to ani neuvědomuješ, ale tvá ženskost a už jen samotná tvá přítomnost nepozorovaně přetvářejí svět, ve kterém se nacházíš. Uvědomuješ si svůj potenciál? Jsi si vědoma toho, že tvé srdce zjemňuje a zkrášluje tuto společnost? Skutečné sebezpřijetí začíná ve vděčnosti za sebe. Zkus se postavit před Boha a poděkovat mu za to, že tě stvořil. Tato jednoduchá modlitba osvobozuje z pout komplexů a nepřijetí.

To podstatné je očím neviditelné

Základní otázka každé ženy je: „Jsem hezká?“ Představ si růži plnou trnů. Růži, která neustále kvete do krásy – to ty jsi ta růže. Vznešená, originální a tajemná. Bohužel naše společnost, kultura, prostředí a v neposlední řadě špatný duch až příliš často poukazují jen na trny – chyby a nedostatky. V tomto tlaku nezřídka zapomínáš na krásnou růži, která je uprostřed tebe. Vždy, když se podíváš na sebe do zrcadla, nezapomeň v sobě uvidět tuto růži. A hlavně – nezapomeň ji každý den zalévat. Mimochodem, nejsou snad i tvé nedostatky (a velmi často jsou to jen domnělé nedostatky) součástí tvé krásy? Neprojevuje se dokonalost i ve tvých chybách?

Mohu ti říci, že tvá krása se nejvíce odráží ve všednosti; i tehdy, když jsi nenamalovaná a neupravená. Rád bych tě pozval k hlubšímu vnímání krásy, která je v tobě ukryta. Píši o kráse, o které mluví i svatý Augustin: „Láska je krásou duše.“

Nejkrásnější jsi tehdy, když miluješ. Tato láska se projevuje ve věcech a v situacích, které často považujeme za samozřejmost. Nejkrásnější jsi tehdy, když umýváš nádobí, aniž by tě někdo o to poprosil. Nejkrásnější si tehdy, když dovolíš chlapci, aby ti pomohl nést těžkou tašku. Nejkrásnější jsi tehdy, když ti po tváři stékají slzy, protože sama mnohé situace nezvládáš. Nejkrásnější jsi tehdy, když se dokážeš přiznat k Ježíši navzdory nepochopení a výsměchu okolí. Nejkrásnější jsi tehdy, když důvěřuješ Bohu, prosíš ho o odpuštění a o milosrdenství do každé situace. Dovol své kráse vyniknout ve skrytosti. Tam, kde je příliš krátký každý vnější obdiv a okázalost, právě tam můžeš vstoupit do vnímání své skutečné krásy a zvelebování toho, který je neměnitelně krásný.

Když jsem slabá, tehdy jsem silná

Přestože se dnes snaží svět do tebe natlačit představu o silné a nezávislé ženě, povzbuzuji tě nebát se být slabá, neboť právě tehdy se umíš opřít o toho, který říká, že jediné v něm jsme silní. Měj odvahu odložit své masky a nebát se plavat proti proudu. Být ženou znamená mimo jiné být zranitelnou. Tvoje zranění nemusí být překážkou, právě naopak. Neboj se poslouchat vzkaz svých ran. Protože tvé rány mohou být tvým průvodcem na cestě životem. Díky nim můžeš ve svém nitru objevit nečekané prameny lásky a radosti.

Zároveň bych se ti chtěl omluvit. Promiň nám mužům, pokud jsme k vám ženám neuctíví a hrubí. Odpusť nám, že se často neumíme chovat jako muži. Často se stává, že když máme být ochránci, tak jsme potichu. Tehdy, když se vás máme zastat, tak raději mlčíme. Když máme být trpěliví, tak chceme všechno rychle. A tehdy, když máme být odvážní, tak se něčeho lekne. Bolí mě, když vidím, že se žena stává prostředkem k uspokojení, a proto ti patří jedno velké promiň.

Pomodli se za muže

Chci tě poprosit, aby ses nezapomněla modlit za nás muže. Skutečná modlitba má takovou moc, kterou si často ani neuvědomujeme. Modli se hlavně ve chvílích pádů, odmítání, nepochopení a nepřijetí. Odevzdej Ježíšovi všechno. Chápu, že je to nejednou velmi těžké, ale pokud můžeš, zkus se i v těchto chvílích rozhodnout pro lásku. Tvé srdce může být zraněno, ale schopnost milovat ti nikdo nemůže vzít. Povzbuzuji tě k osobní modlitbě. Díky ní si budeš stále více uvědomovat svoji hodnotu a krásu. Protože pět minut se Stvořitelem je mnohem více než hodiny líčení a vysedávání v kosmetických salonech. Najdi si chvilku času na pobytí v salónu skutečné krásy jménem kostel.

Věřím, že má slova padla na úrodnou půdu. Věřím, že tímto maličkým skutkem – svým dopisem – jsem tě posunul alespoň o kousek vpřed. Nikdy nepřestávej věřit v opravdovou Lásku. Žehnám ti.

(podle KN)

Jak pokazit dítě deseti tahy

Dostali jsme mnoho moudrých rad, jak z dítěte vychovat úžasného člověka. Přijměte nyní rady, jak dítě pokazit. Inspiraci bereme ze stejnojmenné knihy Antonia Mazziho.

Nechte ho se bavit

Chápu lidi, kteří se zlobí na mladé, že v noci dělají hluk a ruší ostatní v klidu a spánku. Ale nechápu, proč se lidé nerozčilují, když téměř celou noc z otevřených oken řve televize a vysílá víceméně hloupé scény.

Naši mladí lidé mají právo na zábavu a měli bychom být rádi, že jsou na dvoře před domem a nejezdí vysokou rychlostí po dálnici nebo se nepotulují po klikatých ulicích předměstí, podél břehů jezer a potoků.

Měli bychom se mnohem více zajímat o to, aby jejich zábava byla zdravá, hlučná, pokud je to nutné, a čistá. Čistá v tom smyslu, že je bez drog, alkoholu, pilulek a různých jiných nečistot.

Zacpěme si uši, jak to musím dělat každou noc kvůli obrovskému, nesnesitelnému provozu na východním výjezdu z Milána.

Koncerty, kapely, stolní fotbal, skateboarding a bruslařské soutěže jsou vítány.

Můžeme diskutovat a hádat se o hrubých urážkách, případech nepopsatelné nezdrovilosti, neslušných graffiti, řevu motorek a hromadách plechovek od piva na každém rohu. Nic z toho by nemělo být součástí „čisté“ zábavy, ale nemělo by to být ani předmětem vysokých pokut a obsesivního pronásledování ze strany orgánů činných v trestním řízení.

Naši mladí lidé se budou chovat mnohem lépe, pokud je jejich rodiče od raného věku naučí, že slušné chování je důležitější než cizí jazyk nebo taneční škola.

Pokud nezačneme s našimi dětmi od raného věku, nemůžeme očekávat, že policie doplní a napraví to, co jsme sami nedokázali doplnit a napravit.

Po tomto vysvětlení nechte naše mladé lidi alespoň jednou týdně se bavit a v klidu si užít sobotní večer s přáteli.

Tyto metropole, zaplněné betonem a smogem, kde je každý z nás mrtvolou uvnitř sebe sama, kde není čas na pozdrav, něžné objetí, procházku bez rušivých výkladních skříní, se stávají stále absurdnějšími.

Pouze naše děti mohou těmto bytovým domům s tupýma očima ještě dát tvář, úsměv, trochu hluku. Volat na ně policii a trestat je za těch pár hodin svobody je přinejmenším nerozumné.

Před nějakou dobou jsem seděl v letadle z Janova do Říma vedle velmi sympatického, extrovertního patnáctiletého chlapce, který se v mé společnosti skvěle bavil. Několikrát se mě zeptal, jestli jsem to já, nebo ne. Mluvili jsme o škole, sportu (on byl fanoušek Juventusu, já Interu), rodičích, víře, diskotékách. Nejzajímavější věci se objevily, když jsme mluvili o noci. Nesmíme zanedbávat a okrádat naše děti o něžnost noci.

Mám v hlavě projekt, který jsem nostalgicky nazval „Čtyři kantony“. Je to jednoduché. Bylo by hezké, kdyby každý víkend jedna ze čtyř částí metropole Milána organizovala bílou noc se vším, co k tomu patří. Otevřené bary, kina, oratoře, tělocvičny, kostely, sportovní centra, hřiště, jezdecké školy atd. Pozvali bychom některé skvělé zpěváky, umělce a sportovce, aby za skromný honorář předvedli nějaké lidové kousky hodné tohoto jména. Milán má v této oblasti nevyčerpatelné zdroje. Naši mladí lidé mají právo ne na represii, ale na uspokojení a pomoc a na co nejlepší vysvětlení džungle pocitů, které v sobě nosí.

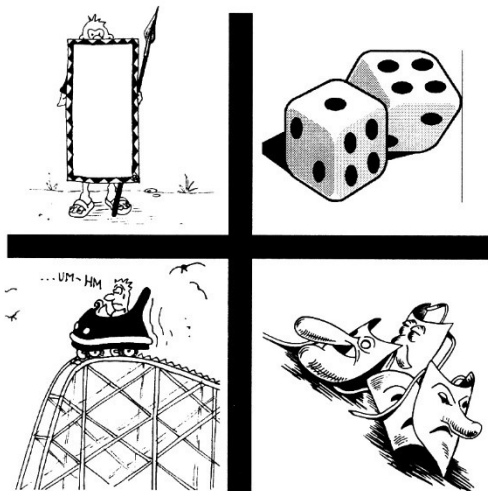
Jak mu dát najevo, že jste stále s ním

1. Zkuste zjistit, jak se cítí, když je sám.
2. Uvedete ho do situací, kdy si musí věci vyřešit sám, aby se postupně stal úplně nezávislým.

3. Dejte mu vědět, že i když je sám, stále jste „s ním“. Pomozte mu uvědomit si, že to zvládne sám a že jste vždy o dva kroky za ním, připraveni zasáhnout.
4. Nebojte se, když se někdy nudí: nemusíte mu plánovat celý den a nutit ho do aktivit, které by ho mohly přetížit.
5. Věnujte větší pozornost tomu, když jsou depresivní a zklamaní, i když mají přátele a možnosti, jak se zbavit nudy.
6. Buďte opatrní, pokud dává přednost videohram a odmítá všechny aktivity s přáteli.
7. „Necítím se opuštěný, potřebuji jen chvíli klidu.“ takto by se naše děti měly cítit, když jsou samy.

* * * * *

„Chtěl bych mít budík, který by mi řekl, kdy mám ráno vstávat a proč! Chtěl bych mít kamaráda, který by mi řekl, jakou hru mám hrát a proč.“

/text písně/

12. Klasifikace her

„Četl jsi můj nejnovější scénář pro divadelní hru?“

„Ano.“

„A co se ti při čtení líbilo nejvíc?“

„Že je to ten poslední.“

Existuje tisíc způsobů, jak hry kategorizovat. Jako v pohádkách Tisíce a jedné noci... Kterou z nich zvolit? Která hra zachrání mrtvou atmosféru, která právě ovládla vaše okolí? Nejstarší kategorizace her k nám přišla ze starověku.

Zaměřuje se na to, co v lidech probouzejí. Staří Řekové viděli, že jde o:

♦ **1. Agon** – boj, soutěživost.

Sám se sebou, s ostatními, s přírodou... V negativním smyslu jde o násilí, touhu po moci. Vystává otázka, zda soutěživé hry jsou ozvěnou lovu. Zdá se, že ano!

♦ **2. Alea** – kostky, káča, nejistota.

Jsou to hry založené na nejistotě, štěstí a zklamání. Účastníky fascinuje očekávání, jak to dopadne. Ke zneužívání dochází v hazardních hrách.

♦ **3. Illinx** – závrať – virtuální realita.

Některé hry mění vnímání člověka. K tomu dochází například prostřednictvím točení, rychlosti, virtuální reality... Prožívání jiného stavu vede k opojení, panice, radostnému vzrušení. Jejich nástroji jsou kolotoče, bungee jumping a další speciální zařízení. Potřeba souvisí s extází a jejím nedostatkem prostřednictvím jiných forem.

♦ **4. Mimikry** – prostřednictvím fantazie nabízí možnost stát se někým jiným.

I děti to rády dělají. V kolébce aktivit jde o předstírání a maskování. Pokračuje to divadlem, karnevaly, sci-fi hrami, únikem do mytického světa a tématem čarodějnic. Patří sem ale i různé obřady. Ve skutečnosti má mnoho profesí něco z této hry (diplomaté?). V negativním smyslu to končí schizofrenií.

Hry s tématem: Kdo je kdo

Jožka tahá policistu za rukáv.

„Pane policisto, rychle!“

„Co se děje, chlapče? Co se stalo?“

„Tamhle... za rohem. Náš učitel matematiky...“

„Stalo se mu něco?“

„Ne, špatně zaparkoval.“

Už jsem zmínil, že hry vyvolávají různé zážitky. Zasahují někam hluboko do našich lidských struktur – intelektu, emocí, vášní, tužeb... Připomíná to hru na cimbál. Některé údery v nás probouzejí jeden tón, jiné emocionální akord... **Některé hry (etapové hry) se táhnou a v duši se zrodí píseň.** Jaká? Jemná, chvalozpěvná, lidová, hardrocková, metalová... V tomto stylu se také „otřepáváme“ po různých hrách. **Obohaceni tímto poznatkem existuje další rozdělení her:**

1. Dramatické hry – základem je dramatická situace přenesená do fikce, která se pak odehrává. Kde není konflikt, není drama. Obsahuje prvky boje, emocí, napětí, konfrontace různých vztahů, rolí, voleb, fikce. Konflikt vyžaduje náš postoj, řešení. Dramatická hra musí mít eskalaci. Existuje několik vrstev dramatu – skutek, událost uvnitř člověka, mezi dvěma lidmi, mezi různými lidmi, mezi nebem a peklem. To je vrchol!

2. Strategické hry – vytvářejí přehled o věcech. Učí, jak zacházet s výpočty, vizemi, časem atd. Mají vzdělávací rozměr. Děti dostávají úkoly a otázky. Tyto hry zajímají i dospělí. Často je však třeba je probudit a inspirovat.

3. Ekologické hry – učí, jak se vypořádat s velmi důležitými otázkami týkajícími se přírody a lidského chování. Některé se hrají celé týdny. Aby je účastníci zvládli, musí se hodně učit. Přípravují nás k tomu, abychom ocenili hodnoty kolem nás.

4. Sci-fi hry – fantazie je v centru pozornosti. Abstraktní myšlení je dnes ceněno. Sci-fi filmy také vyhrávají Oscary. Počítačové hry, ve kterých účastníci závodí ve vesmíru, džungli a dokonce i v pekle, se prodávají jako na běžícím pásu. Ale počkejte, co to tu máme?

Sport, to je ono!

„Slyšel jsem, že jsi začal sportovat.“

„Dělám několik sportů, ale nejlépe mi jde atletika.“

„Jaká disciplína?“

„Vrhám stín.“

Byla to neobvyklá sportovní disciplína, že? Ale sport je mezi mladými lidmi velmi populární. Má velký výchovný vliv. Pomáhá rozvíjet fyzické a duševní schopnosti. Samozřejmě, vše by se mělo dělat s mírou. Moudrý pedagog ví, že pro dobro mladých lidí je nutné relativizovat vítězství a porážku. Koneckonců, to není to nejdůležitější v soutěžích a zápasech. Zkoumá, jaký vliv mají úspěchy

a krize na jednotlivce a skupiny. Musí být schopni zvládnout jak vítězství, tak porážku.

Sportovní hry lze také rozdělit následovně:

1. Netradiční sporty. Extrémní a adrenalinové sporty jsou v současné době velmi populární. Jsou extrémně dynamické, plné napětí a rizika... Někdy však dochází ke ztrátě obsahu.

2. Netradiční sportovní hry. Objevují se všude. Zapojují ruce, nohy, hlavu, záda, břicho... Uvedme alespoň některé z osvědčených: indiánská hůl, lakros, ringo, indiánský tenis, biges... Nové hry je vždy třeba zkontrolovat, abychom nezačali „hrát o život“ a nevrhli se do neštěstí.

3. Aktivity s lanem. Někdo přišel se sloganem: Pojdme vysoko. Začali vymýšlet podivné věci a dnes lezeme: v lese – v korunách stromů, na sloupech – výhodou je umístění sloupů, v tělocvičnách – jsou zde místa, kterých se lze držet, na lezeckých věžích – vhodné pro skupinové aktivity. Poskytují skvělé zážitky.

4. Sportovní turnaje. Je jich nespočet. Populární je fotbal, hokej, volejbal, ping-pong, kalčeto a mnoho dalších. Mohou být zábavné, ale také mohou skončit špatně!

5. Střelecké soutěže. Můžete střílet vším možným – vzduchovkami, luky, šípkami, gumovými pistolemi, praky a dalšími super nástroji. Jen se nestřílejte navzájem!

6. Sportovní aktivity. Uvedu alespoň několik. Ty, které můžete provozovat tam, kde žijete: cyklistické výlety, cyklistické závody, sáňkování, horská turistika, rafting, výpravy na nejbližší kopec, honba za pokladem, pouštění draků, vytváření písmen vlastními těly, vytváření soch, síně slávy atd. Existují tisíce variant her s míčem a košíkem. Překážkové dráhy lze absolvovat individuálně nebo v týmech a na čas. Atd., atd....

7. Pohybové hry. Tady mi téměř docházejí slova! Existuje spousta literatury, která vám pomůže zorientovat se ve světě pohybových her doma, v přírodě, na ulici... Je dobré mít vždy pár her v záloze. Začněte takto: Znáte tuto hru?

8. Olympijské hry. Mohou se týkat různých sportovních disciplín. Začněte! Neváhejte! Cykloolympiáda může zahrnovat různé disciplíny. Návrhy:

- a. projet určitou trasu co nejpomaleji (pozor na zamrznutí)
- b. absolvujte překážkovou dráhu pro cyklisty (dejte si pozor na zuby)
- c. projed'te slalomovou dráhu z plastových lahví (dejte si pozor, abyste se nenamočili)
- d. vyzkoušejte brzdy – zastavte přesně na čáře (dejte si pozor na rychlost)
- e. přepravte vodu ve sklenici (kdo rozlije nejvíce, dostane nejméně bodů)
- f. další – vaše fantazie je jistě bohatší než ta moje.

AKCE! – VOLEBNÍ KAMPAŇ!

Fotbalový zápas se blížil ke svému vrcholu. Domácí tým vedl, ale brankář a levý obránce stejného týmu nebyli na stejné vlně. Dokonce na sebe vztekale křičeli. Najednou se na ně vrhl nebezpečný útočník soupeře. Obránce nezareagoval dobře a brankář dokázal míč vykopnout z branky jen s posledním zbytkem sil. Vztekale plivl na svého spoluhráče a pak zařval:

„Dávej pozor, ty nešikovný troubo.“ To obránce tak rozzuřilo, že když měl míč u nohou, pěníl vzteky. A pak se stalo něco, co nikdo nečekal:

„Kdo je nešikovný trouba? Tady máš.“ Otočil se a vstřelil gól proti vlastnímu brankáři. Byla to sladká pomsta. O osudu fotbalové kariéry obránce nic dalšího nevíme.

Během sportovních událostí často dochází ke komunikačním zkratům.

Jeden člověk řekne jednu věc, druhý slyší něco jiného a třetí to interpretuje zase jinak. To vede ke konfliktům, výbuchům, hádkám a někdy dokonce i k rvačkám! Nejasné pojmy jsou také příčinou sportovních válek. **Následující nabídka zlepšuje vztahy v týmu, rodině nebo skupině.**

Uspořádejte volební kampaň na určitou funkci. Může to být mluvčí, pokladník, vedoucí expedice, šéf dálkového ovládání atd. Volební kampaň není finančně náročná! Vytvořte dvojice ze zájemců. Každý dostane čas na svůj proslov. Mohou však hovořit pouze o dobrých vlastnostech svého protivníka. Chválí jeho ctnosti, schopnosti, odbornou způsobilost pro danou pozici... Ostatní tvoří porotu a nakonec hlasují o tom, kdo byl nejunpřímnější a nejvíce vnímal dobré vlastnosti a schopnosti druhého. Na konci budete možná překvapeni, jak dobře jste si procvičili komunikaci a posílili vztahy.

*„Ti, kteří neumí tančit, říkají, že bubny jsou k ničemu.“
/příslloví z Ghany/*

Tipy pro novoroční předsevzetí

Na Nový rok si mnoho lidí dává předsevzetí, co by chtěli v příštích dvanácti měsících zlepšit. Ne vždy se jim podaří dosáhnout svých cílů, ale začátek roku je ideální čas na přehodnocení svých předsevzetí. Zde je několik tipů.

*** Nejprve přemýšlejte, pak mluvte**

Například v bouřlivé diskusi můžeme v zápalu okamžiku říct něco, čeho okamžitě litujeme. Ale není cesty zpět a škoda je napáchána. Proto bychom se neměli snažit za každou cenu být vyslyšeni. Zamysleme se nad tím, co vlastně chceme říct, a až nastane správný okamžik, zaujměme stanovisko s pádnými argumenty bez zbytečných emocionálních výbuchů. Náš názor v konfliktu názorů tak získá na důvěryhodnosti a významu.

* Prohlubte svůj vztah s Bohem

Ať vaše snaha o intenzivnější vztah s Pánem nejsou jen prázdná slova. Ani přidání jedné modlitby Otče náš k našim každodenním modlitbám není zcela dostačující. Mělo by se jednat o konkrétní čin – například boj proti hříchu, který se pro nás stal běžným a který automaticky zmiňujeme při zpovědi bez větší lítosti. Například neklít, méně často brát Boží jméno nadarmo, neklábosit. Možná díky tomu zjistíte, že jste zlepšili svůj vztah nejen s Bohem, ale i se svými blízkými.

* Buďte zodpovědnější

Zodpovědným přístupem připravujeme půdu pro lepší budoucnost. Ve škole nám to přinese lepší známky a nové znalosti, v práci to může vést ke zvýšení platu, ve vztazích to dá druhé osobě najevo, že se na nás může spolehnout.

* Více pomáhejte ostatním

Je důležité více myslet na potřeby ostatních. Mohou to být starší lidé v našem domě nebo sousedství, kterým můžeme nakoupit. Můžeme také pomáhat lidem na ulici, například zapojením se do nějaké dobrovolnické činnosti. Můžeme ale také podpořit své rodiče tím, že jim řekneme, jak moc je máme rádi. Laskavá slova mají v této době mnohem větší hodnotu.

* Odpojte se od technologie

Věci by nám měly sloužit, ale někdy se stávají našimi pány a my se stáváme jejich otroky. Můžeme trávit hodiny u počítačů, tabletů, smartphonů nebo televize. Tyto maratony nás však často okrádají o krásnější a cennější zážitky. Může to být dobrá kniha, výlet na venkov, romantické chvíle s přítelem/přítelkyní nebo manželem/manželkou. Pokud ještě nemáte životního partnera, zkuste trávit volný čas v křesťanské komunitě pro mladé lidi. S dobrou partou lidí určitě zažijete více než s počítačovou hrou.

* Žijte zdravěji

Většina novoročních předsevzetí se týká hubnutí. I když jsme v dobré kondici, cvičení nám neublíží. Naše země má krásnou přírodu a mnoho jejích koutů je vhodných k odpočinku od každodenního shonu. Kromě trávení času v přírodě si můžeme vybrat sport, kterému se budeme věnovat rekreačně. Vedle našich obvyklých povinností je to ideální způsob, jak si vyčistit hlavu.

(podle KN)

Punčová špička

V cukrárně ve vitrině, kde bylo příjemně chladno, „seděly“ vedle sebe zákusky. Tvarohové řezy, větrníky, kávové řezy, šlehačkové řezy i punčové špičky. Už od rána po sobě pokukovaly, který z nich dnes bude nejvíc žádaný.

Každý z nich chtěl být totiž nejoblíbenější. V poslední době byl o všechny zákusky jen takový běžný zájem – výjimkou byla punčová špička. O tu se všichni prali. Měla krásnou barvu, zajímavý tvar, její chuť byla trochu sladká, trochu rumová. Jednoduše to bylo to, co lidé nejvíc chtěli.

Ostatní zákusky byly smutné, že je o ně mnohem menší zájem, a tak se rozhodly, že to nějak vyřeší. Sehnaly si tedy růžovou polevu a punčovou příchutí a všechny do té směsi společně naskákaly.

Po tomhle „zákroku“ si zase pěkně sedly do vitríny. kávové řezy už nebyly hnědé, ale růžové s punčovou příchutí. Stejně chutnal a vypadal i haboš, větrník i šlehačkový řez. Nemohly se dočkat, jak teď půjdou „na dračku“, jaký o ně bude zájem a jaký úspěch sklídí. Vždyť teď byly přesně takové, po jakých všichni touží!

Hned druhý den ráno přišla k vitrině paní, která chtěla kávový řez – ne růžový, ale opravdový, hnědý. Chlapec zase toužil po haboši, ale ne směšném punčovém, nýbrž po pravé kostce plné sladoučké pěny. Těhotná dívka si chtěla splnit sen o větrníku, jenže ten vysněný měl být famózně karamelový, ne rumově-růžový.

Zákusky sice byly „IN“, ale už nebyly samy sebou. Už nebyly takové, jakými byly stvořeny.

Skočily proto zpět do jiné lázně, kde se každému z nich vrátila jejich přirozenost. Uznały, že to všechno dělaly jen proto, že punčové špičce záviděly – a jejich pýcha jim našeptávala, aby ze sebe dělaly něco, čím nejsou, jen aby se zalíbily lidem.

A tak si zase pěkně sedly vedle sebe do vitríny a věděly, že i když je o ně menší zájem než o špičku, určitě přijde paní, která se potěší hnědému „kávovému řezu“, chlapec zatouží po opravdovém haboši a těhotná si koupí karamelový větrník.

Už věděly, že na každý zákusek má někdo někdy chuť.

Možná i tobě se někdy zdá, že nejsi dost dobrý, dost potřebný, nelíbí se ti tvůj „tvar“ nebo velikost. Možná jsi dnes potkal lidi, kteří jsou víc „IN“ než ty – mladší, šikovnější, oblíbenější, v hezčím „obalu“ – a ty bys chtěl být jako oni.

PROSÍM TĚ!!!

„Nepolívej se růžovou polevou s rumovou příchutí.“

Neměň se jen proto, že po tobě zrovna není „sháňka“. Nehraj si na někoho, kým nejsi, jen abys byl oblíbený. I tvoje místo ve „vitríně života“ je vyhrazeno právě pro tebe. Jsi jedinečný přesně takový, jaký jsi – a když se budeš tvářit, že jsi někdo jiný, budeš směšný jako haboš v růžové polevě.

Je úplně jedno, jakým „zákusem“ ses narodil. I tebe někdo velmi potřebuje a má „chuť“ právě na tebe.

Hlavní však je, abys byl ochoten být tu pro někoho. Protože i ten nejlepší „zákusek“, pokud se nedaruje druhému, je úplně zbytečný – zplesniví ve vitrině a vyhodí ho.

Služ tak, že nasytíš hladového!

Služ tak, že potěšíš smutného!

Služ tak, že obdaruješ potřebného!

A hlavně – služ vždy, všude a každému!

Buď pro všechny ten nejchutnější zákusek z Boží pekárny!

Složení zákusku z Boží pekárny:

odpuštění, služba, trpělivost, pokora, radost.

Zákusek je celý naplněný láskou. ♥

(Misionár)

Věděli jste?

Počet mrknutí závisí na činnosti, kterou právě vykonáváme. Například když mluvíme, mrkáme častěji. Jedno mrknutí trvá asi desetinu sekundy. Každý člověk v průměru mrkne více než 14 000krát denně, což znamená, že za rok mrkne 5 až 7 milionůkrát. A proč mrkáme? Je to způsob, jak zvlhčit a okysličit rohovku.

(podle KN)

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Biblické hodiny

Nový cyklus s názvem *Svatosti v Bibli*. Setkání budou ve středu 7. a 21. ledna po mši svaté v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

Farní ples

V Dolních Loučkách 16. ledna. Bližší info v ohláškách a na plakátcích

Změna vyhrazena

Knižní okénko

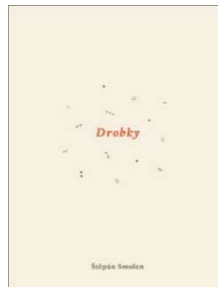

Štěpán Smolen

Drobky

Kniha přináší mozaiku krátkých příběhů, postřehů a duchovních „apoftegmat“ ze života severočeských katolíků – kněží, farníků, dětí i lidí na okraji církve. V drobných scénkách se střídá humor s bolestí, prostota všedního dne s hlubokou teologií, syrovost periferií se světlem víry. Autor nechává promlouvat kněze, starce i obyčejné lidi, kteří hledají Boha v realitě často drsné, ale prostoupené nadějí. Drobky jsou sbírkou, která neidealizuje, ale v drobných záblescích ukazuje krásu věrnosti, sílu modlitby a křehkost lidského zápasu o víru.

Vydalo nakladatelství Doron
cena 211,- Kč

Joanna Bątkiewicz-Brożek

Ježíši, postarej se o to ty!

Autorka se již několik let věnuje výzkumu života Božího služebníka z Neapole, P. Dolinda Ruotola. Představuje čtenáři nejen Dolindův podrobný životopis, ale také kapitoly obsahující svědectví lidí, kteří měli tu čest se s P. Dolindem setkat osobně a také, kteří obdrželi zvláštní milost na jeho přímlovu. Don Dolindo je jednou z velkých kněžských osobností 20. století, známý pro své mystické zážitky a celoživotní utrpení. Bůh ho vedl tajemnou křížovou cestou, aby z něj vytvořil pokorný nástroj obnovy Církve a také osvíceného autora celé řady duchovních spisů. V prvních letech svého kněžství prožil nadpřirozené zjevení, nicméně ze strany veřejnosti i církve zažíval pohrdání, nespravedlivé ústrky a pronásledování.

Vydalo nakladatelství Doron
cena 297,- Kč

CESTA LÁSKY

V dávných dobách lidé stavěli nedobytné pevnosti a hrady a v nich ukrývali své největší poklady.

TAJNÁ

I dnes mají lidé poklady, které jsou pro ně důležité.

Co myslíš, jaké poklady byly pro lidi v té době velmi cenné?

Je něco, co je pro tebe velmi cenné?

Jednou Ježíš řekl lidem:

Když se však modlíš ty, vejdi do své komůrky, zavři dveře a modli se k svému Otci, který je ve skrytosti.

(Mt 6, 6)

Co tím Ježíš myslí? Možná mluví o tvém dětském pokoji, o zvláštním místě, kde se doma modlíte, nebo o kostele. To všechno jsou místa, kde se dá mluvit s Bohem. Přemýšlej, kde se ještě dá mluvit s Bohem.

Možná Ježíš mluví o pokoji v našem nitru. Představ si, že tvé nitro je jako velký nedobytný hrad.

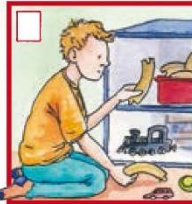
Do komnat vepiš, čemu nebo komu věnuješ každý den svůj čas a myšlenky.

Určitě máš v hradě i tajnou komnatu pro to nejdůležitější. Komu patří? Co v ní ukrýváš?

KOMNATA

*Je ve tvém nitru i místo,
kde se setkáváš s Bohem?
Označ srdíčkem ty situace, při kterých
si můžeš povídat s Bohem.*

S nejlepšími přáteli chceme prožívat co nejvíc času. Říkáme jim, co jsme zažili, jak se máme, co nás těší a co nás trápí. I Bůh touží být naším přítelem a chce od nás slyšet tyto věci. Čeká, kdy ho pozveme do své tajné komnaty.

Najdi si každý den aspoň chvílku na setkání s Bohem ve své tajné komnatě.

Zamysli se, kdy by to mohlo být.

Vyber si věty, které i ty prožíváš, a zkus je ve svém nitru říct Bohu.

Pane, děkuji ti, že chceš být se mnou.

Děkuji ti, že mě čekáš a zajímáš se o to, jak se mám.

Mám radost, že jsem pro tebe tak důležitý.

Pane děkuji ti, že mě stále posloucháš.

Pane, vím, že ty můžeš úplně všechno. Věřím, že mi pomůžeš zvládnout každý problém, který mě potká.

Napiš i ty, co chceš právě teď říci Bohu.

Lednový světec je zatím „jen“ blahoslavený. Narodil se asi v roce 1317 ve Forlì v Itálii. Jeho biografie uvádějí, že už v dětském věku 10 let vstoupil do dominikánského kláštera ve Forlì. Vedl zde jednoduchý, vyrovnaný život s důsledným dodržováním pravidel řádu asi přes let. Byl příkladem velké pokory, zbožnosti a lásky. Považoval si ticha a samoty pro modlitbu. Nechal se vést Duchem Svátým, žil ve skrytosti, asketickým životem a v důvěrném vztahu k Panně Marii, jejíž obraz byl jedinou výzdobou jeho cely. Dá se říci, že byl jejím apoštolem, který měl promlouvat svým příkladem v době určitého úpadku řádu, jenž je dodatečně spojován s následky černého moru. Ten způsobil velké prořidnutí řad řeholníků a mnohé z nich pro lidskou slabost odváděl od přísné cesty, ke které se zavázali.

Stále se obracel k Bohu s touhou žít ve spojení s ním a v souladu s jeho vůlí. Nechtěl vynikat nad druhé, ani když se stal knězem a měl učit a kázat. Pamatoval stále na úmysl zakladatele Dominika, že je třeba vnímat Boha v sobě, sjednocovat se s Ježíšovým srdcem a kázat velmi jasnými každodenními příklady čerpanými z pokladu vnitřního života.

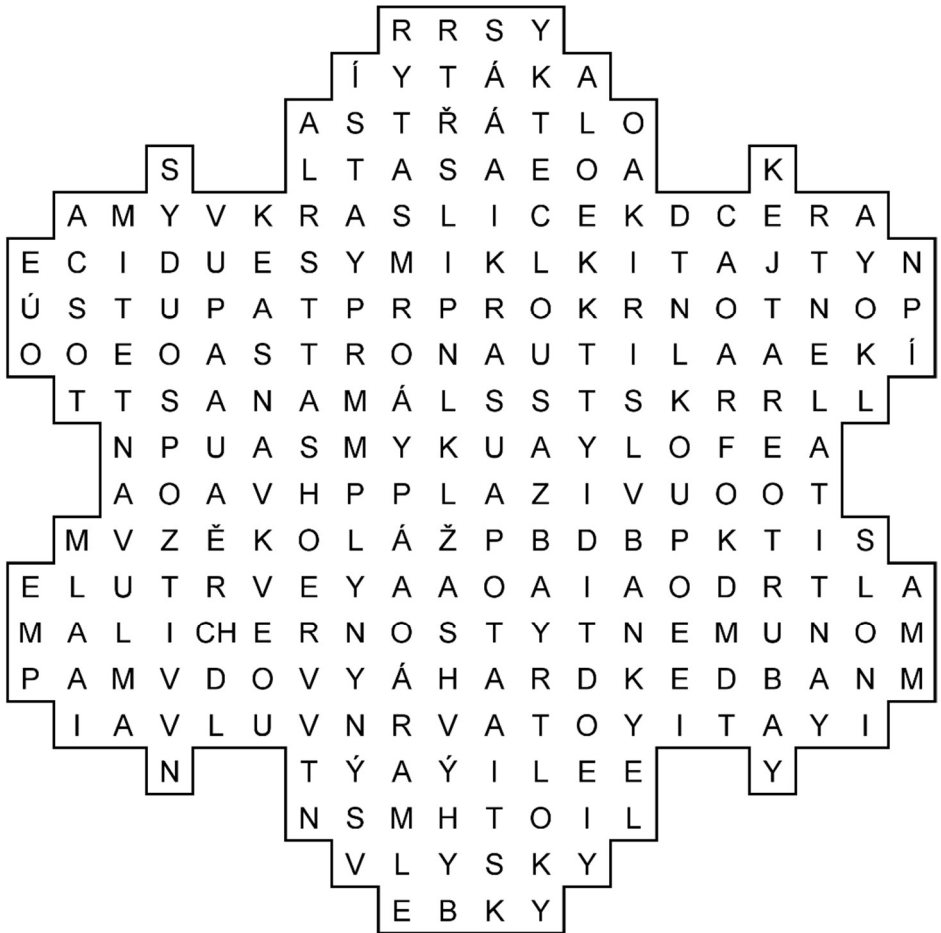
Radoval se z každého dobra, které mohl udělat pro chudé a pro děti. Zemřel asi ve věku nedožitých 70 let. Po jeho smrti byly na jeho kolenou objeveny mimořádně velké mozoly od klečení. Je pohřben v katedrále Santa Croce ve Forlì.

Papež Benedikt XIV. 9. 5. 1750 potvrdil jeho kult na stupni blahořečení.

Jeho jméno je:

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

--	--	--	--	--	--	--	--

akáty; antitalent; aster; astronauti; banky; bomby; cetky; dcera; dekolty; drahá; dvorany; Elmar; freon; hlasatel; Ivánek; kabinety; Kejta; Kitaj; Kleopatra; koaly; koláž; kotár; kraslice; krimi; kulturista; lampasy; listí; lustr; lvoun; malichernost; mlata; mluva; monumenty; motto; násobilka; oltář; otruba; pasty; pausa; pauza; plazi; plyny; ponton; repot; Satyr; sazba; sesuv; skladatel; sláma; sloni; soudy; spolu; stoklas; studie; studium; světla; svetr; tloky; toscia; udice; ústup; vdovy; vlysky; vrtule; vulva; výhyb; výmyk

Něco na závěr...

Za svatým Petrem přišla vdova a poprosila ho, zda by mohla vidět svého manžela.

Svatý Petr otevřel knihu, chvíli v ní hledal a nakonec řekl: „Váš muž není mezi anděly.“

Pak hledal v další knize: „Nevidím ho ani v očistci.“

Vytáhl další knihu a celou ji prolistoval: „Nemůžu ho najít ani mezi svatými.“

V tom ho něco napadlo a zeptal se vdovy: „Jak dlouho jste byli manželé?“

Vdova odpověděla: „Přes třicet let.“

Svatý Petr vytáhl další knihu a řekl: „Tak to bude mezi mučedníky!“

Farář jde po vesnici a najednou vidí obrovský billboard, na něm kříž a na kříži Ježíš. Pod křížem je nápis: "Naše hřebíky udrží všechno!"

Farář je velmi pobouřen a proto se rozhodne pohovořit s majitelem železářství, kterému billboard patří. Vysvětlí mu, že takto tedy ne a majitel ho ujistí, že dá věci do pořádku.

Druhý den jde farář na kontrolu billboardu. Na billboardu je prázdný kříž, dole pod křížem se v blátě válí Ježíš a nápis praví: "S hřebíky od nás by se to nestalo!"

Dívka v kostele sděluje své hříchy faráři. Když se vyzpovídá, tak se jí farář ptá: „Děvče, máš ještě nějaký hřích?“

Dívka odpoví: „Když se ráno vzbudím, dívám se do zrcadla a říkám si, jak jsem krásná.“

Farář na to: „To není hřích, ale oční vada.“

Potřebuji zhubnout, a tak jsem si zakázala jíst večer pečivo. A řeknu vám, absolutně mi k těm řízkům nechybí.

Minulý měsíc jsem si dala předsevzetí, že zhubnu 10 kilo. Už mi zbývá jen 15.

Někde psali, že stravovat se v McDonaldu není zdravé. Proto si to nechávám zabalit a sním to až doma.

Co je to: Nejí to, nepije to, a přece to roste?

Ceny.